XXVII. évfolyam, 27. szám. Ára: 1,80 Ft 1971. július 8.

A BALATON MELLETT — *Valaki már megint betegre kereste magát...*

KEDVES LUDAS!

GYALOGOLNI JÓ

De Miskolcig és vissza fárasztó. Ezért úgy gondoltam, hogy vonaton utazom. Azt hittem, hogy ehhez elegendő jegyet váltani és megfelelő időpontban a vonatra felszállni. Tévedtem, mert:

1. Odamentem a Nyugati jegypénztárához és sorbaálltam az egyik ablaknál. Végül is eljutottam a pénztárosnőhöz, aki szakmai rutinnal közölte, hogy ő nem tudja, vajon a vonat helyjegyes-e, s ha én sem tudom, kérdezzem meg az Információt. Megkerestem az Információt, sorbaálltam, mondták, hogy a vonat nem helyjegyes, mondtam, köszönöm, visszamentem a jegypénztárhoz, sorbaálltam, felvilágosítottam a hölgyet, hogy a vonat nem helyjegyes, ő megköszönte az információt és adott egy jegyet, amit viszont én köszöntem meg. Persze fizettem is. Én azt hittem, hogy ezzel az ügylet köztem és a MÁV között végképp lebonyolódott. Tévedtem mert:

2. Miskolcon a visszafelé utazásra várakozván, bemondta a megafon, hogy a szerelvény helyjegyes. Odamentem ahhoz a pénztárhoz, ahová ki volt írva: „Mára helyjegy". Sorbaálltam. A pénztárosnő azt mondta: „A helyjegy nálam elfogyott. Tessék megnézni valamelyik másik pénztárnál, talán ott van még." „Olyan pénztárakhoz menjek, ahol nincs kiírva, hogy helyjegy kapható?" „Persze" — mondotta. Ha persze, hát persze, elkezdtem szaladgálni pénztártól pénztárhoz, mindenütt kivártam a sort, mígnem tudtul adták: helyjegy nincs, és újra nincs és mégújra sincs.

3. És íme, egy jótékony pénztárosnő végül is így szólt hozzám: „Tessék felszállni helyjegy nélkül, majd tetszik fizetni 40 forint büntetéspénzt. Elvben ugyan leszállíthatja a kalauz a következő állomáson, de nem teszi meg, ha ön nem gorombáskodik vele." „Miért? — kérdeztem — szoktak gorombáskodni?" „Hát kérem van, akit idegesít a 40 forint büntetéspénz, mert azt mondja, hogy ő akart helyjegyet váltani, csak nem volt."

4. Így történt, hogy kifizettem a 40 forintos büntetéspénzt, éspedig mosolyogva. Fenn is maradhattam a vonaton. Már csak azért is, mert noha helyjegy nem volt, üres fülkében utaztam. A mellettem levő fülke és még két másik szintén üres volt.

Horváth Tiborné

IZOMFEJLESZTŐ GUMI

Sokszor és sokan szóvá tették már a motoralkatrészhiányt. Szeretném most közölni, hogy a motorbelsők hiánya megszűnt. Gumiiparunk remek izomfejlesztő belsőgumikat gyárt. A napokban vásároltam az oroszlányi KERAVILL boltban II. osztályú belsőgumit, egymás után kettőt, amely naponta kétszer enged le, valószínűleg azért, hogy ne „macskásodjanak" meg az izmaim. Hasonló panasza igen sok motoros-ismerősömnek van. Akadnak persze szerencsések, akiknek „csak" minden másnap enged le a gumijuk. Nem tudom, minek forgalmaznak olyan cikket, amelyet nem lehet használni?

M. J.
Oroszlány

BOLTI DOLGOK

1

Kiváló javaslat

A Ludas Matyiban már kétszer is szó esett arról, hogy a Fővárosi Bútor-, Hangszer- és Sportszer Kiskereskedelmi Vállalatnál két egyszemélyes üzlet is elnyerte a „Kiváló bolt" címet, a boltvezető ugyanakkor nem lett „Kiváló dolgozó". Az igazgató elfogadta a bírálatot és helyesbítette álláspontját.

Hogy miért térünk vissza mégis erre a témára? Mert kiderült, hogy ilyen fonákságot máshol is lehet tapasztalni. A Fővárosi Papír- és Írószer Kiskereskedelmi Vállalat (közismertebb nevén: ÁPISZ) nyolc egyszemélyes üzlete kapott „Kiváló bolt" címet, de a nyolc bolt vezetője közül csak kettő lett „Kiváló dolgozó". A többi hat között van olyan is, akinek a boltja már három éve egyfolytában „kiváló", ő azonban ennek ellenére sem érte el, hogy személye kiválóságát is elismerjék.

Az ÁPISZ igazgatója, a maga igazának védelmében, azzal érvel, hogy a „Kiváló bolt" címet előre meghatározott, gazdasági jellegű feltételek teljesítéséhez kötik, a „Kiváló dolgozó" cím elnyeréséhez azonban ennél többet kívánnak. Az az alapelvük, hogy évente a vállalati létszámnak csak tíz százaléka nyerheti el a „Kiváló dolgozó" címet, különben a kitüntetés veszítene erkölcsi értékéből.

Van benne valami. Ám az is legalább annyira káros, ha a „Kiváló bolt" cím devalválódik.

Épp ezért lenne egy kiváló javaslatom:

Azt a boltot, amelyik csak a gazdasági mutatók teljesítésében jeleskedik, nevezzék jómenetelűnek, nyereségesnek, hasznosnak, nevezzék bárminek, csak kiválónak ne. A kiváló címet csak az a bolt nyerhesse el, ahol a bevételi terv teljesítését azzal érik el, hogy engem, a vevőt, gondosan, pontosan, készségesen és kedvesen kiszolgálnak. Aki pedig így szolgál ki, lehet-e más, mint kiváló dolgozó?

2

Úttörő-próba

Egy pesti anyuka panaszkodott a Ludasban nemrég amiatt, hogy körbe loholta a várost, mégsem tudott a gyerekének úttörőinget szerezni. Panasza nyomán rögtön jelentkezett egy üzlet és közölte, hogy a kisdobosok és az úttörők náluk korlátlan mennyiségben kaphatnak inget, fehéret is, mogyorószínűt is, amilyen csak kell. Nem az Úttörő Áruház jelentkezett ezzel az ajánlattal (ahol egyébként külföldi pipadohányt és forró nadrágot mindenkor lehet kapni), hanem a 22-es számú Ezermester és Úttörő bolt, Csepelről.

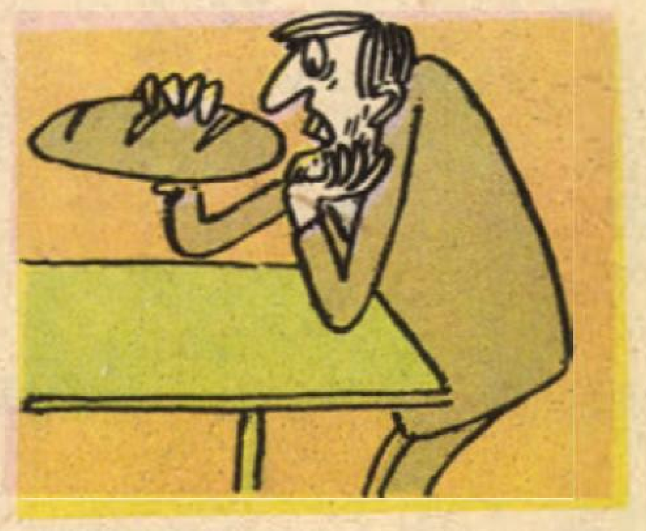
Tudom, hogy az úttörőknek különböző próbákat kell teljesíteni. Bizonyára az úttörőing beszerzése is ilyen feladat, azért dugták el Csepelre, hogy kipróbálják, van-e a gyerekekben elég leleményesség és kitartás a felkutatására. De gondoljuk csak meg, ked-

ves illetékesek, nem túlságosan könnyű így ez a próba? Csepel nagyon is közel van, valami távolabbi, elhagyottabb helyre kellene elrejteni azokat az ingeket, hogy ne találjanak rá olyan könnyűszerrel a gyerekek. Mit szólnának például Pusztaszerhez, a bakonyi erdőkhöz, vagy a Kis-Balaton nádrengetegéhez?

(r. b.)

KENYÉR NINCS — BOR VAN

Vasárnap három élelmiszerüzlet van nyitva a környéken: a 20-as „ABC" csemege, a Fürst Sándor utca sarkán az „Élelmiszer Áruház" és a Margit-híd budai hídfőjénél a 22-es „ABC" csemege. A 20-as Csemegében a rádióelemtől a villanyégőn keresztül a lábosokig mindent árulnak, még vasárnap is, csak a két legelemibb cikket, kenyeret és krumplit nem lehet kapni. Egy júniusi vasárnapon, amikor végigjártam mind a három üzletet, kenyér és krumpli sehol sem volt. Viszont ami a legfelháborítóbb az az, hogy palackozott bor, sör és pálinka reggeltől estig korlátlan mennyiségben kapható, olyannyira, hogy az üzletekben a polcok javarészét ezek töltik meg.

Kérem Önöket, kérdezzék meg az illetékeseket, hogy a kenyér- és krumpliellátást miért nem szorgalmazzák ugyanolyan hévvel, mint ahogyan ezt az italáru-ellátással teszik?

Stein Dezső
Budapest VI., Bajcsy-Zs. út 43.

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Öt szócska" című írásukra válaszolva közlöm, hogy az üdvözlőlapok és üdvözlőkártyák postai díjazását magam sem tartom megfelelőnek. Egyrészt nem elég áttekinthető, nem elég egyszerű, másrészt a díjak összege tekintetében is hagy kívánnivalót maga után, mint erre a szóban levő közlemény is rámutat. Mindezekre tekintettel a Posta — mihelyt lehetőség nyílik egyes postai díjak módosítására — szem előtt tartja ezeket az észrevételeket és biztosítani kívánja, hogy egy újabb postai díjszabás a jelenleginél egyszerűbb és hasonló észrevételeket kiküszöbölő legyen.

Menoni József
ügyosztályvezető
Postavezérigazgatóság

KOMPLIKÁLT...

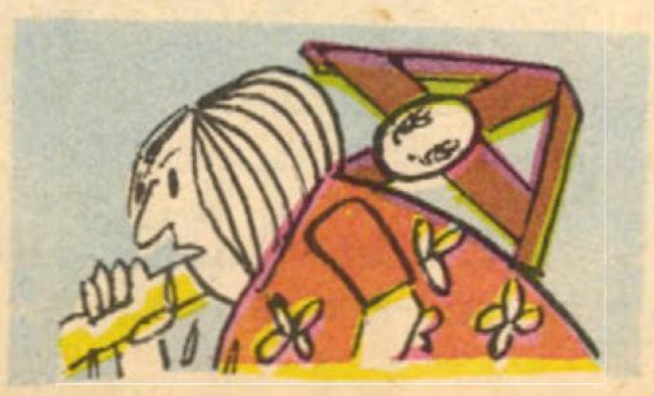
A Farkasréti temetőben egy fejfát akartam vásárolni. Közölték, hogy mindösszé 25 forintba kerül egy egyszerű puhafából való fejfa, amit ott a helyszínen vehetek át, előbb azonban el kell mennem a Batthyány utca 13. szám alá, ahol befizethetem az összeget.

Elmentem. Negyvenöt perces várakozás után került rám a sor. Közöltem kívánságomat, mire készségesen kiállították a szükséges papirokat. Három tömböt vettek elő és egyiken hat példányban, a másik kettőn 3—3 példányban kiállított megrendelőlap és számla, no meg még egy negyedik helyen bevezetett „25 Ft összeg" után kaptam a papirokból összesen 3 példányt, amivel kimehettem a temetőbe és átvehettem a fejfát.

Én ugyan nyugdíjas vagyok, de ugyanebben az ügyben topogott mellettem egy asszony, aki a hivatalból kéredzkedett el. Körülbelül két órát töltöttünk ügyintézéssel, adminisztrációval.

Ezt aztán jól megszervezték...

Dr. Marsay Lászlóné
Budapest

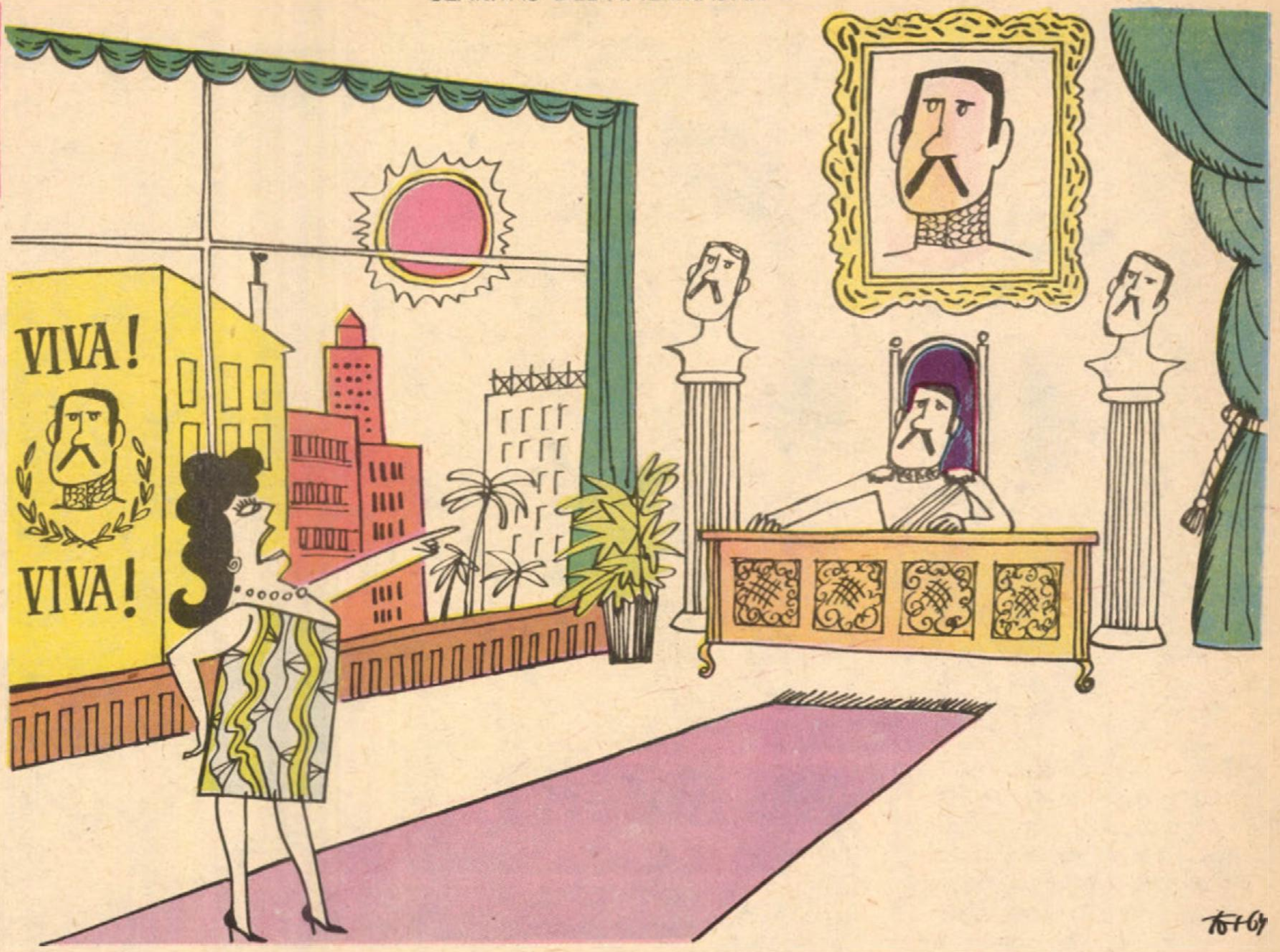

VIGYÁZZUNK, MIT ESZÜNK!

Káposztás kocka,
nagy, teli tányér,
megrakva jócskán,
ami csak ráfér!
Vannak, akik más
sorrendben esznek,
de itt ez jó lesz
előételnek.
Utána húsok,
két szelet rántott,
sercegnek zsírban,
miként az álmok.
Mellette rizs és
burgonya-gúlák,
s külön tányérban
jó savanyúság.
Végül még pörkölt,
dús, sűrű szafttal,
égi gyönyörtől
remeg az asztal.
Egy karcsú szép lány
– ismerem bőven –
ezt ebédelte
a vendéglőben.
– Csókolom! –
mondom
én odalépve –
látom, hogy jól van,
egészségére!
– Köszönöm – szól ő
elégedetten –,
üljön le, bár én
már befejeztem.
– Nem enne –
kérdem –
még egy kis krémet? –
Meglepve néz rám:
– Én, édességet? –
S felsóhajt ajka,
mint virág szirma:
– Vigyázni kell a
vonalaimra!

Lovászy Márton

SZAKÍTÁS DÉL-AMERIKÁBAN

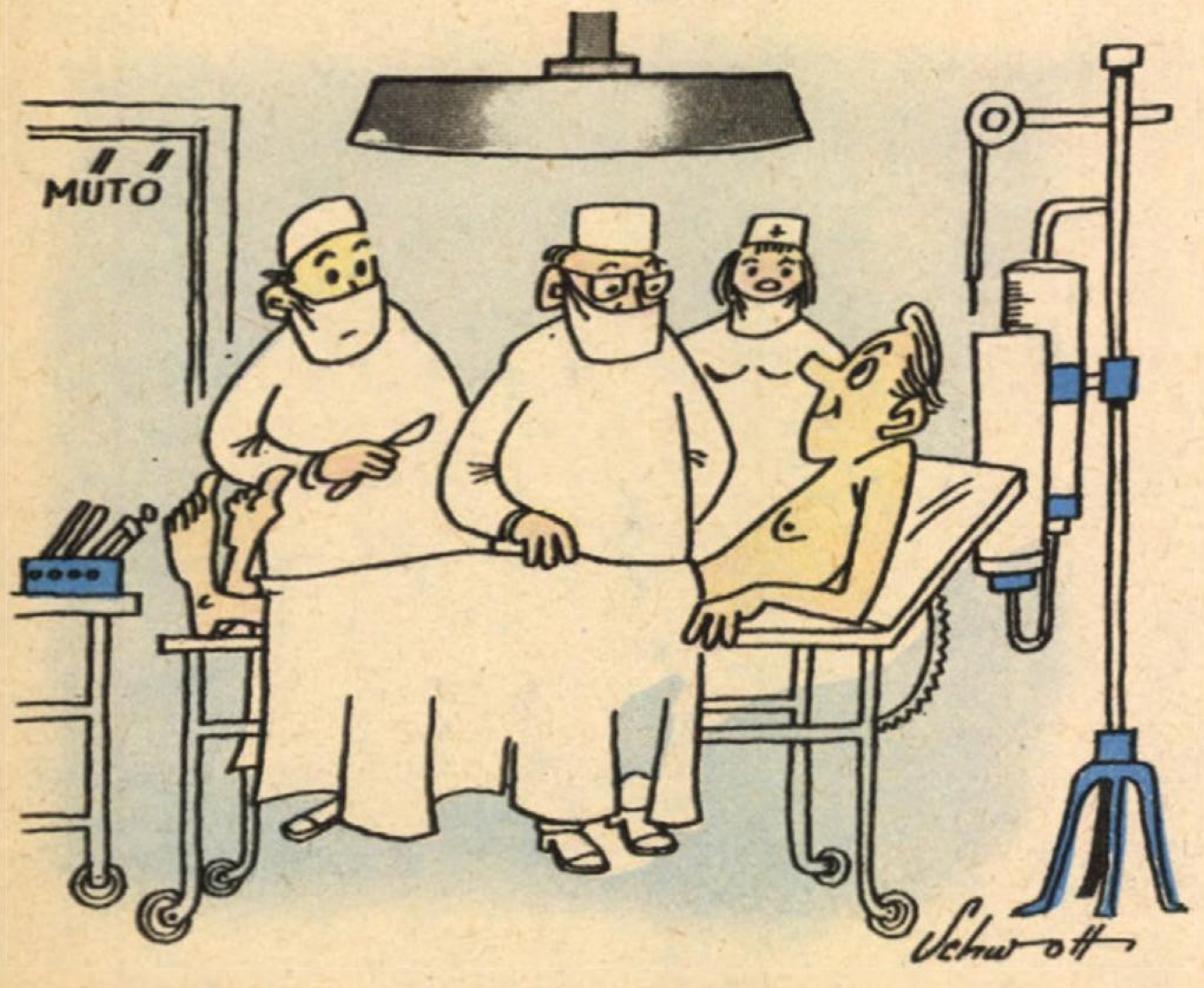
– És ezentúl látni sem akarlak!

KRIMI-ÍRÓ

– Má' megint összevérezted a parkettát, fiacskám!..

FIGYELMEZTETÉS

– Drága főorvos úr, nem akarom siettetni, de nyolc órakor kezdődik a film a tévében...

A KOEDUKÁCIÓ HÁTRÁNYAI

Már régóta foglalkoztat a probléma, de eddig még nem mertem szólni. Attól féltem, hogy maradi gondolkodásúnak tartanak majd, ha elmondom: nem vagyok híve a koedukációnak. Véleményem szerint a koedukációnak nemcsak előnyei, de hátrányai is vannak.

Rögtön mondok egy példát. Ha a Körúton megnézek egy csinos lányt, rögtön arra gondolok: lehet, hogy ez a lány a fiam osztálytársnője volt. S lehet, hogy a lány arra gondol: „Nicsak, hogy megnézett! Pedig már nem fiatal az ürge, a fiával együtt jártam iskolába." Ilyenkor — bevallom őszintén — lelkiismeret-furdalásom támad. Apuka létemre, kedves szülő létemre, megbámulom a nőket az utcán! Igazán benőhetne már a fejem lágya!

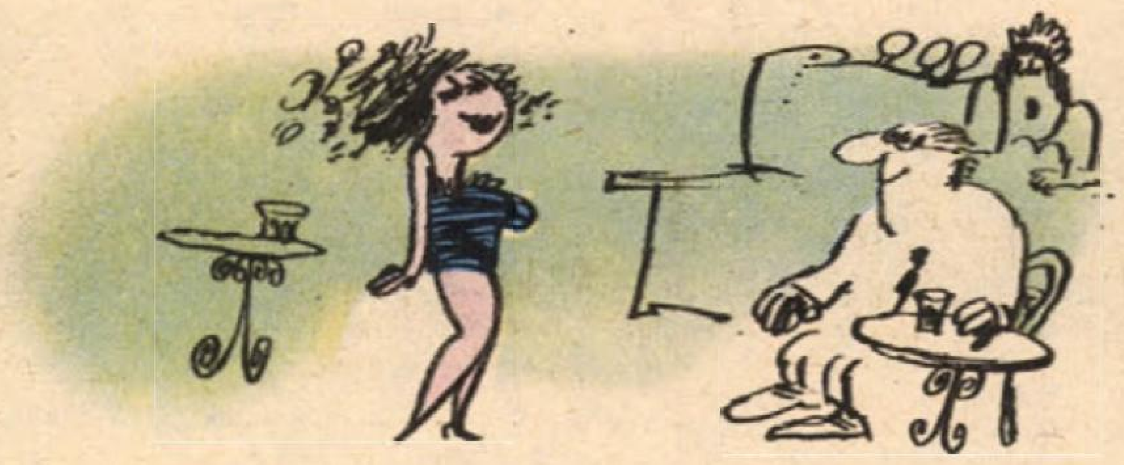
Vagy:

Utazom az autóbuszon és egy jó alakú, nagyon szép nő ül velem szemben az ablaknál, könnyű nyári blúzban, feszülő forró nadrágban. Természetesen megnézem és közben egy hang azt mondja nekem: „Ne nézz rá!" És a figyelmeztetés valóban jókor jön, mert a nő nagyon hasonlít Zurczel Editkére, akivel a fiam együtt járt az általánosban és gyakran jött el hozzánk mesekönyvet kérni. Nem! Ez a Varga Duci, aki úttörővezető volt az iskolában és mindig ő szavalt az ünnepélyeken. Na tessék, most rám nézett. Gyönyörű fekete szeme van. Szőke haj, fekete szem. Megvan! „Nem visszanézni, nem visszanézni! Ez a nő nemtudomhogyhívják Gizike, a gimnáziumból. A fiad osztálytársnője volt!" Gyorsan lesütöm a szemem, vagy kinézek az ablakon, mert egy szülő, egy apuka ne fixírozza a nőket.

A koedukáció miatt gyakran kerülnek nehéz helyzetbe a magyar édesapák. Mert — tegyük fel — ül a magyar édesapa az eszpresszóban és mustrálja a nőket, legelteti a szemét, ahogy mondani szokás, és ha a nők visszanéznek rá, úgy érzi, hogy még mindig olyan fiatal, mint volt húsz-huszonöt évvel azelőtt. A szép nők megfiatalítják: elfeledkezik a gyomorfájásáról, a lumbágójáról, a gondjairól és újra sihedernek érzi magát, aki tanulás helyett nőket bámul. Aztán az egyik nő feláll és ringó, kecses léptekkel feléje tart. Az apuka szíve hevesen ver és olyan izgatott, mint egy kamasz az első randevún. A nő mosolyogva megáll az asztalánál és így szól:

— Dr. Versányi Ödönné vagyok. Nem tetszik emlékezni rám? A fiával együtt jártam gimnáziumba. Böbe vagyok, a Kerekes Böbe...

Az apuka percek alatt éveket öregszik, és amikor a nő ellibeg, egy fáradt,

öreg édesapa ül az asztalnál. Egy idős atya. Egy nagy fiú idős édesatyja.

A fenti példák — azt hiszem — elég meggyőzőek. Éppen azért arra kérem az illetékeseket: szüntessék meg a koedukációt, mert az bizonytalanná teszi a férfiakat a nőkkel szemben, és sok esetben öregebbnek érzik magukat a koruknál. Sok férfitársam nevében terjesztem be a kérésemet és — ha lehet — minél előbb hajtsák végre az iskolareformot, mert nagyon gyorsan repülnek az évek...

Néhány év múlva az egész probléma nem lesz aktuális...

Mikes György

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

Első német nyelvű színpadi szereplésemre 1925 őszén került sor Reinhardt bécsi színházában. A világhírű rendező, Molnár Ferenc: Riviera című darabját tűzte műsorra. Reinhardt biztosítani akarta, hogy német kiejtésem hibátlan legyen, ezért elküldte asszisztensét hozzám a Hotel Imperialba, hogy együtt átvegyük a szerepet. Az asszisztens mondta a végszavakat, és figyelte az én szövegemet. Néha figyelmeztetett egy-egy kiejtésre.

Próba közben érkezett vissza férjem, Molnár Ferenc, a szállóba egy barátjával. Mialatt itallal kínálta meg vendégét, az én szobámból áthallatszottak hozzájuk a Riviera szerelmes mondatai. Molnár tudta, hogy próbálunk, de barátja nem, ezért megrökönyödve hallgatta a félre nem érthető érzelmes szavakat. Kínosan, zavartan figyelte Ferit, azután hangosan, szinte kiabálva kezdett beszélni, hogy én észre térjek. Molnár nevetve magyarázta meg neki, hogy a Riviera szövegét veszem át Reinhardt munkatársával.

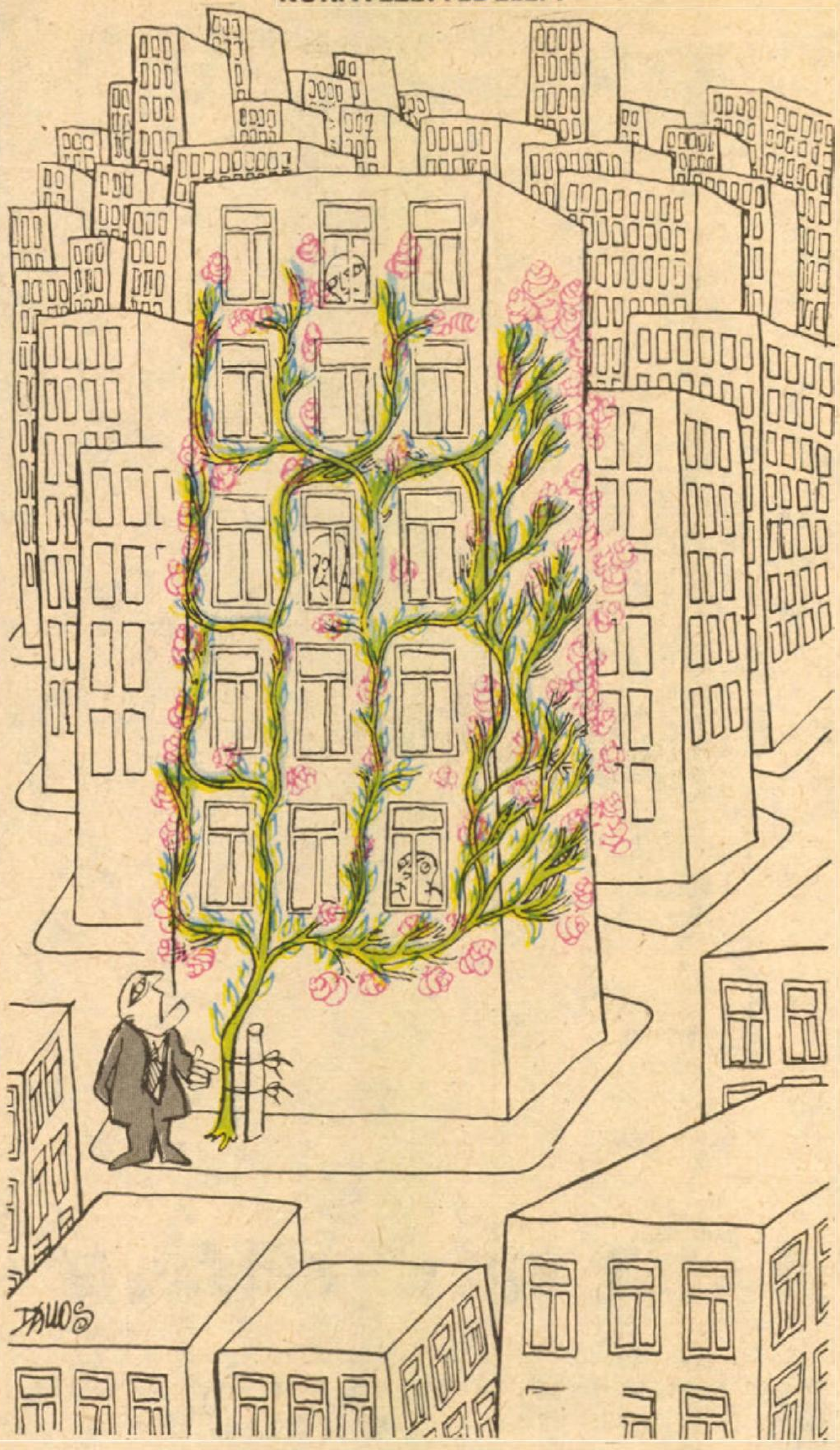
Este azután, vacsora közben, férjem közölte velem, hogy a délutáni szituációt felhasználja és darabot ír, amelynek gerince a szomszéd szobából átszűrődő szerelmi vallomás, illetőleg szereptanulás lesz.

Így született meg Molnár Ferenc egyik leghanagyobb sikerű vígjátéka, a Játék a kastélyban.

Darvas Lili

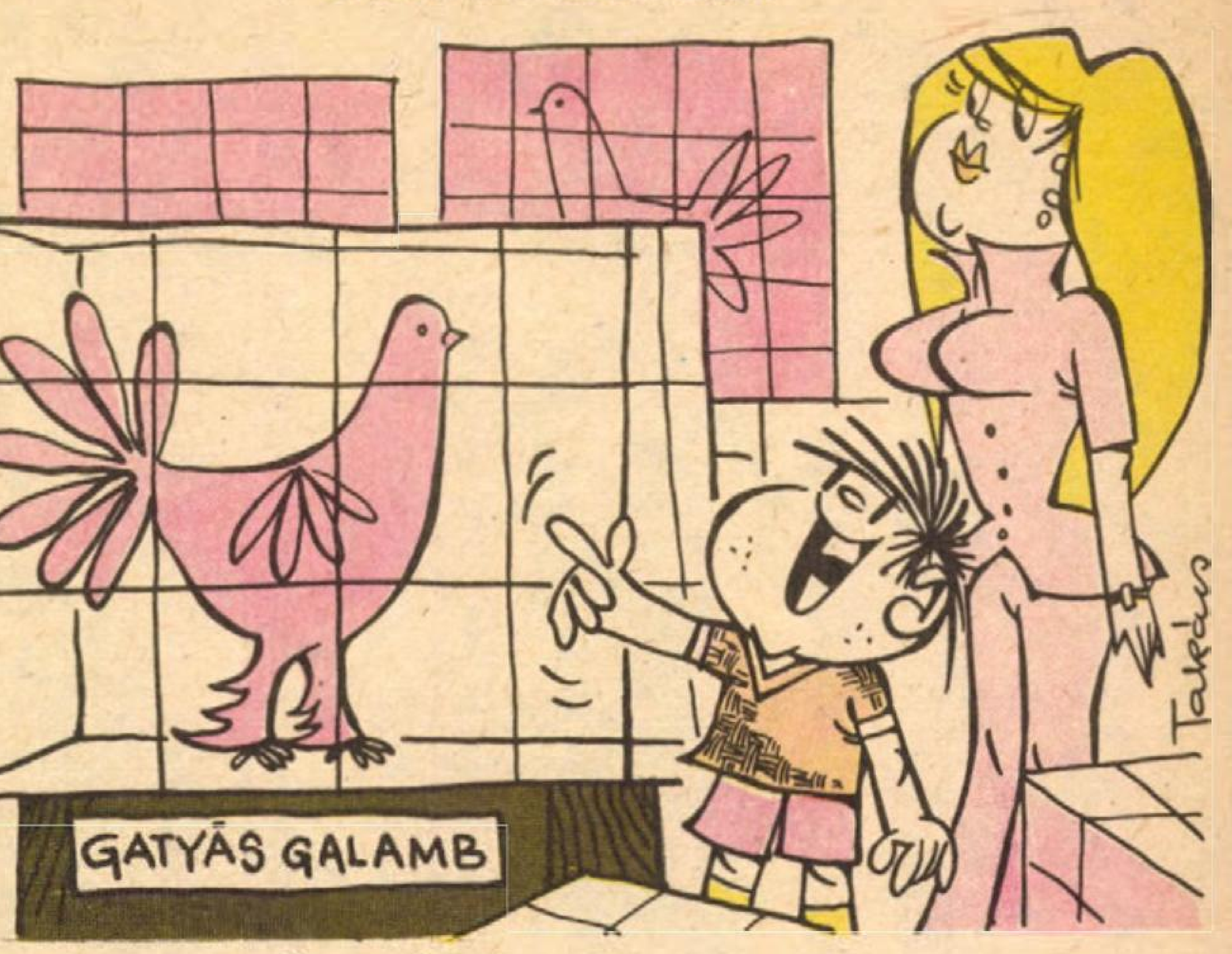

KÖRNYEZETVÉDELEM

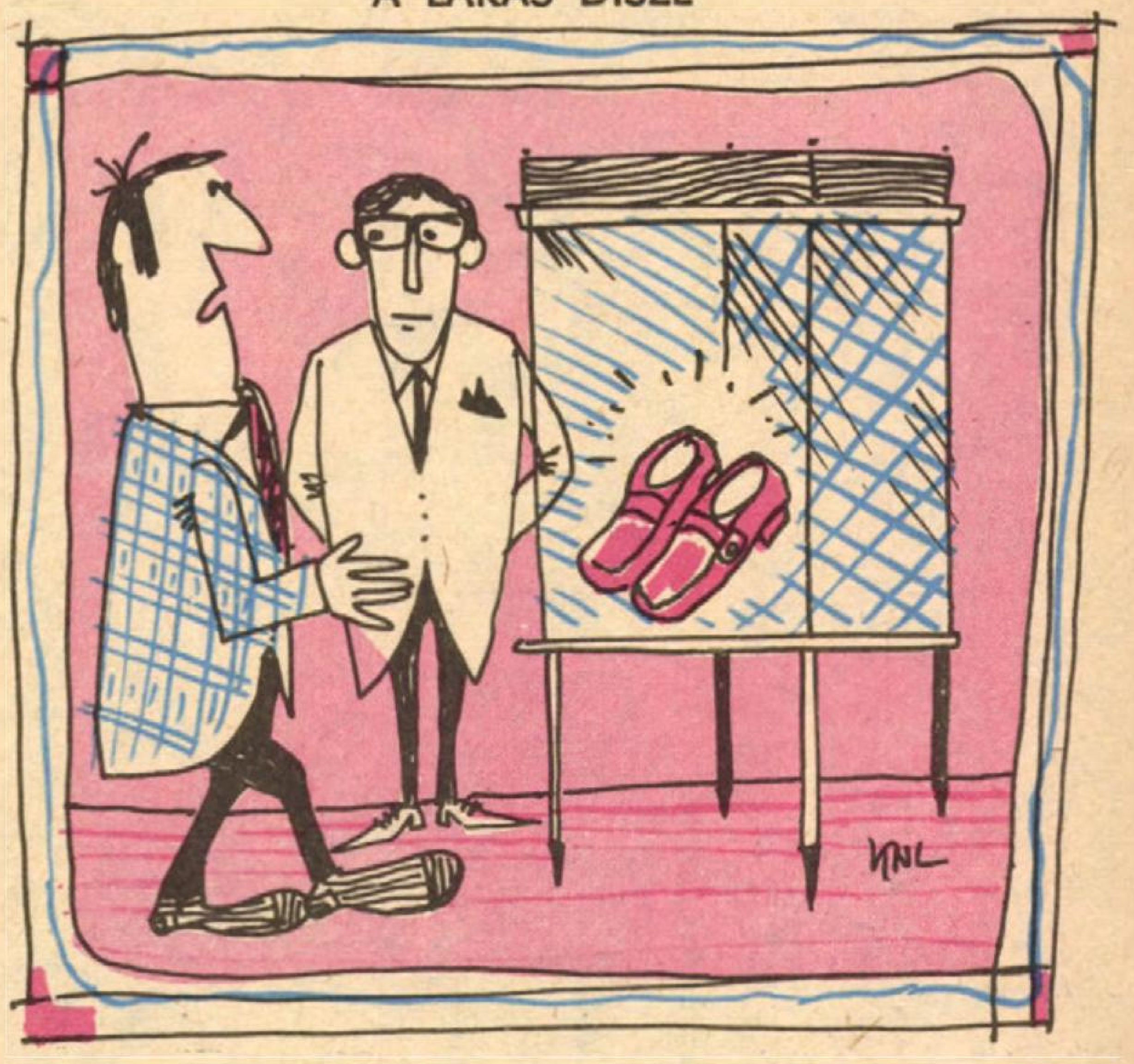
– Azonnal ki kell vágni, rontja a városképet!...

GALAMBKIÁLLÍTÁSON

– Jé, nadrágkosztüm van rajta!

A LAKÁS DÍSZE

– Kilencszáz forintba került, sajnálom felvenni...

Családi törvényszék

Elnyűtten tértem meg a szerkesztőségből családi otthonomba. Fészkemalja — feleség, fiú, leány — beléptemre zavartan rebbent szét, mintha megbolygattam volna őket valamiben.

— No csak... Miért sunyítotok? Mi az, amit nem szabad tudnom? — kacsintottam rájuk, magamban meg azt pergettem, nincs-e valami családi ünnep — névnap, születésnap, karácsony — a láthatáron. Sehol semmi. Minek dugták vajon össze ezek a fejüket?

— Mondjuk meg apának... — bátorodott neki a lányom.

— Hát, ha mindenáron tudni akarod — szánta rá magát a feleségem — megkaphatod. Törvényt ültünk feletted!

— Mi a szösz? S ugyan mit követtem el?

— Elegünk volt a hülye humorodból! — nyitotta meg a szót az asszony.

Ilyesmire minden félig-meddig írni tudó ember kényes.

— Nem nektek írok. A nagyközönségnek.

— Éppen ez a baj. Nem nekünk írsz, de rólunk. S még az hagyján volna, hogy rólunk írsz, de miket írsz?!

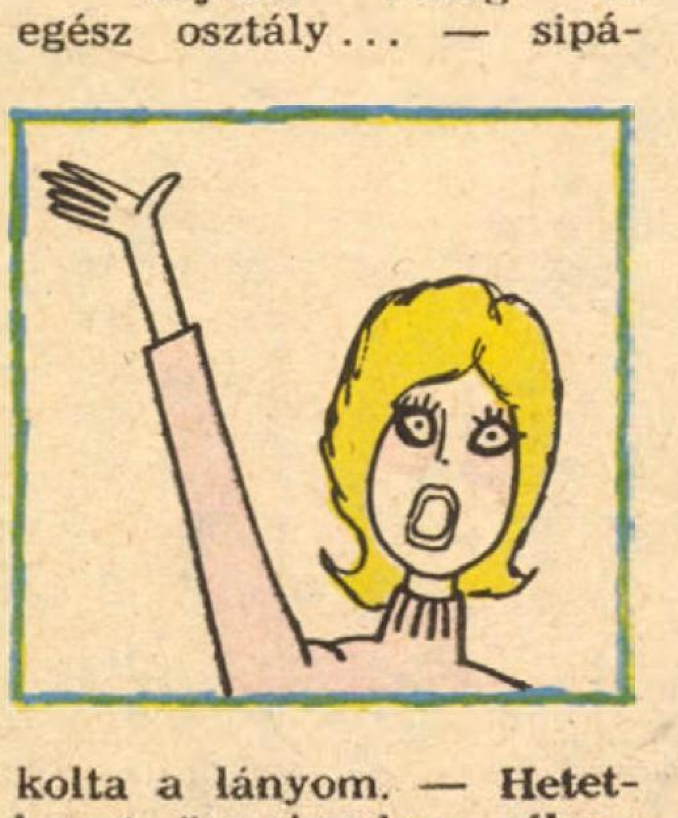
— De drágáim — tértem volna ki előlük —, hiszen tudjátok, a feleség, a kislány, a fiú, akik tréfáimat benépesítik, nem ti vagytok, fiktív családtagok azok...

— Nem addig, apa! — lendült neki férfiasan a fiam. — Anyáról a hivatalban, rólam az egyetemen, Jutkáról a suliban, mindenki tudja, hogy nem fiktív, hanem a te feleséged, fiad, illetve lányod. Amit rólunk írsz, azt mindenki egy az egyben elhiszi.

— Természetesen jogod van megírni rólunk a rosszat, ha igaz. De te apa, csupa badarságot találsz ki, olyasmiket varrsz a nyakunkba, amelyekből egy szó sem igaz... — pörölt a lányom.

— Hogy nem igaz?! — toldotta meg az anyja. — Még az ellenkezője sem igaz! Mert még azt is elviselném, ha azt írnád rólam, hogy fukar vagyok, bár hazugság. De hol azon humorizálsz, hogy „nőm, a fukar asszony", hol azon, hogy „kis feleségem, aki szórja a pénzt", majd meg „hitvesem, a főzőkanál rabja", aztán „életem párja megint lekozmálta a tejet". Hogy mi minden voltam én már nálad: ledér nőszemély, betegesen féltékeny némber, smucig disznó, költekező démon, rikácsoló hárpia, kuka barom, tudálékos kékharisnya, műveletlen liba... Az isten szerelmére, ha már rólam viccelsz, legalább egyformára viccelj!

— Rajtam röhög az egész osztály... — sipákolta a lányom. — Hetethavat összehordasz rólam, homlokegyenest ellenkező dolgokat, hogy nem szeretek mosakodni, folyton kencézem magam, állandóan röhögök, naphosszat sírok, mindig az anyám ruháját hordom, egyre újabb ruhákat veszek, rengeteget eszem, hétszám fogyókúrázom... A múltkor valahol azt írtad, hogy a lányod éjfél után háromkor jött haza. Mire megmagyaráztam, mi a költői szabadság, már a nyakamba akasztottak egy igazgatói intőt...

— Talán jó volna apa, ha nem a testünkön keresztül akarnál a Parnasszusra jutni — vágta oda a fiam. — Én például a jövőben nem tűröm el, hogy...

— De most már elég! — futott el a méreg. — Indítsatok ellenem sajtópert! De a honoráriumot többé nem adom haza...

*

— No, mit szóltok hozzá? — fordultam házam népéhez, miután felolvastam nekik a fenti szöveget.

— Sok igazság van benne, apa... — mondta a fiam.

— Meg is eshetett volna... — tette hozzá a lányom.

— Kár, hogy ebből se igaz, egy szó sem... — legyintett a feleségem és kiment. Elindult valahová, talán a legközelebbi krokim felé.

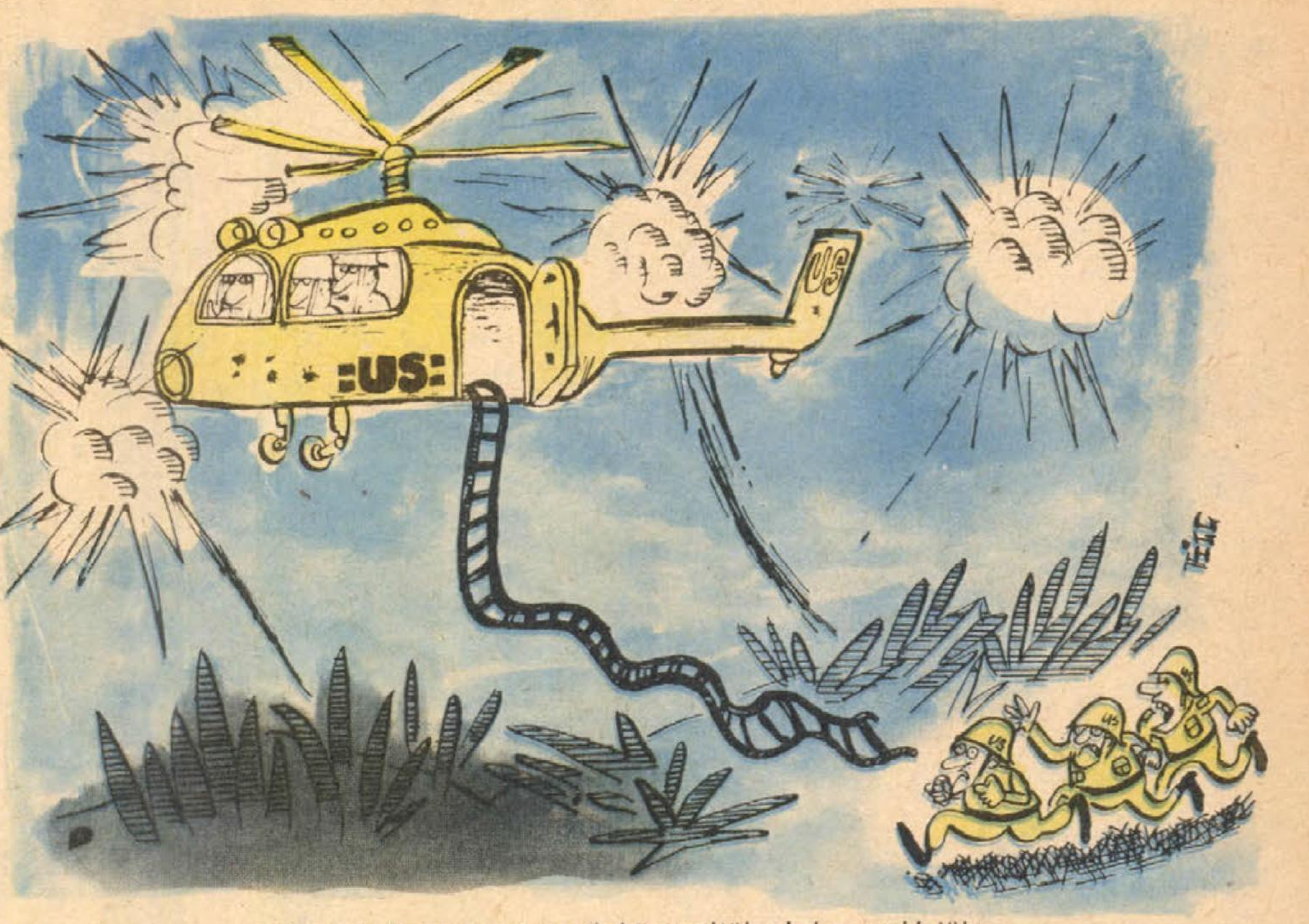
Novobáczky Sándor

HAJNALI ÉBRESZTŐ

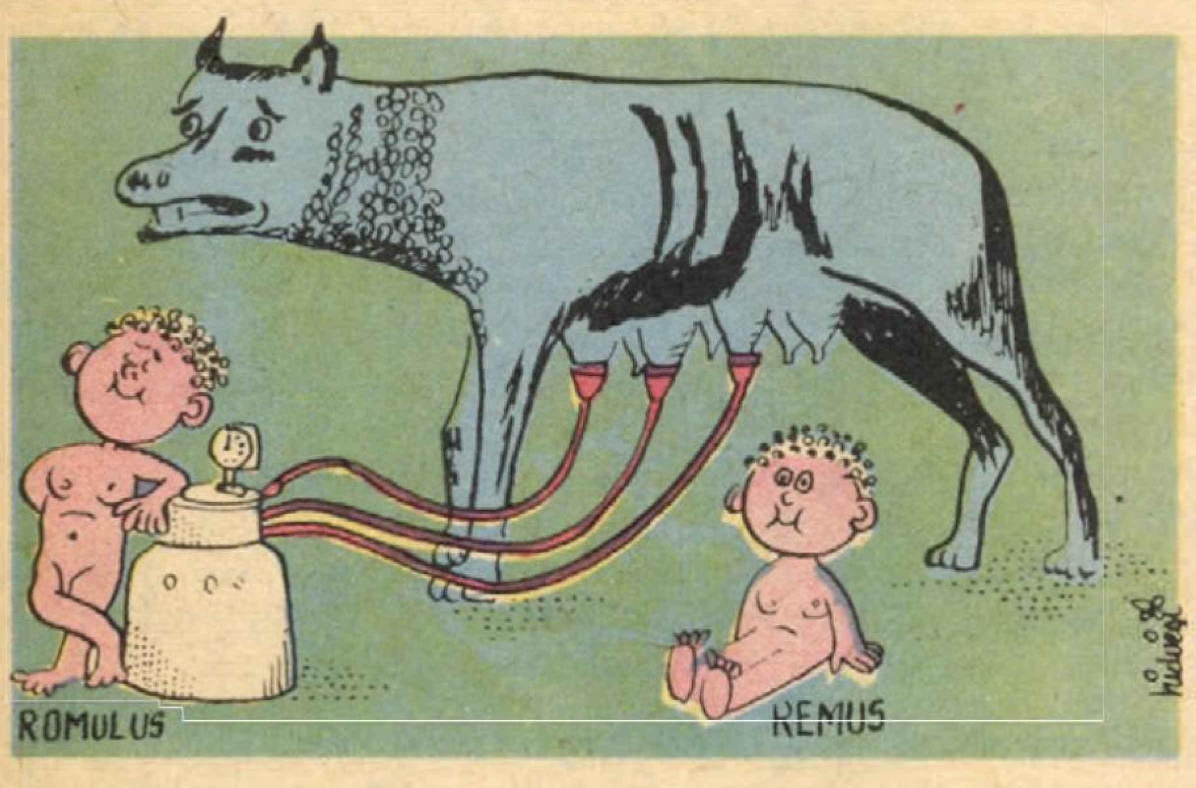
– Hatra tetszett ébresztést kérni!

VIETNAMBAN

– Komoly katonai sikernek könyveljük el, ha utolérjük...

GÉPESÍTÉS

ÚJ CELLATÁRS

– Körülbelül ennyit sikkasztottam

MEGVÉDEM A NŐI DIVATOT

Örök rejtély számomra, honnan tudja Csobrák néni, hogy mikor sietek, de rettenetesen. Ugyanis én ritkán sietek csak kicsit is, de — ha történetesen — nagyon sietek, akkor előbb-utóbb elállja az utamat Csobrák néni és társalogni kezd velem. Meg kell őt hallgatnom, mert mindig valami borzasztóan fontos dolgot közöl és őszintén kíváncsi a véleményemre.

— Maga, mint férfi, mit szól ehhez? — kérdezte például tegnap reggel, amikor éppen fel akartam lépni a félóránként közlekedő autóbuszra.

A busz csöngetett, elindult, és én illedelmesen mosolyogva követtem Csobrák néni álla irányában a leányt, aki kecsesen slatyogott a maxiszoknyájában.

— Szerintem csak az hord ilyet, akinek takargatnia kell valamit. Nincs igazam? — kacsintott, és áhitattal várta, hogy helyeseljek neki.

— De, de — bólintottam, és intettem egy közeledő szabad taxinak.

— Ne csak rám hagyja, foglaljon állást! — kiabálta utánam Csobrák néni, amikor kicselezve őt, a kocsiba ugrottam.

Ez az előzménye annak, hogy most „állást foglalok" divatügyben. Nos, felelősségem tudatában kijelentem — utána érdeklődtem —, nem létezik olyan törvény hazánkban, de még törvényerejű rendelet sem, amely megszabná, hogy az illendőség határán túl, ki mit takargasson. Tehát a nőknek semmit sem kell — az illendőség határán túl! — takargatniuk, mindegyikük csupán azt takarja el magából, amit eltakarni jónak lát.

A múltkoriban, a májusi kánikula legkánikulaibb napján — például — belibegett az uszodába egy lány, aki jónak látta eltakarni a lábát talpától a térdéig csizmával. Onnan fölfelé, egészen a combtőig nem volt semmi takargatnivalója, majd következett ama forró nadrág, de annak végeztével egy arasznyi hosszan semmit sem takargatott. Ámde azon felül magas nyakú blúz védte testét, s karját csuklóig. Ezeken kívül csak szemét takargatta két lila hajóablak.

Ugyanez a lány fönt a napozón nyakától térdéig eltakarta magát egy száras nadrágban végződő trikóval, viszont a szemén nem volt semmi — és amint előbbi öltözetéért nem írta föl a rendőr, úgy ez utóbbiért nem szólt rá az úszómester.

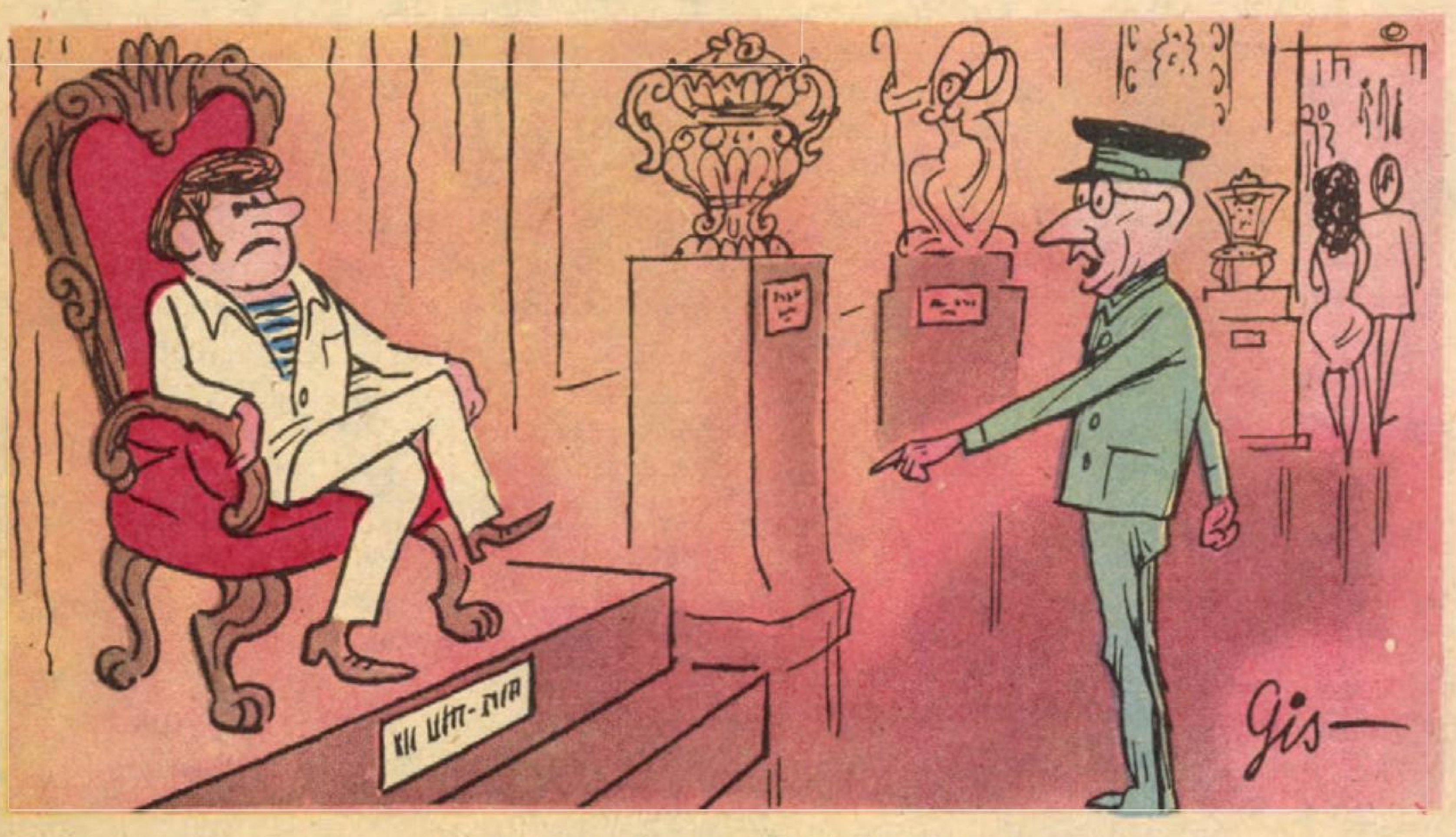
És én ezt helyeslem, sőt — kedves Csobrák néni — nekem tetszik ez a mai divat, mert nem sablonos, mert általa megnyilatkozik a viselője.

Merem remélni, hogy soha többet nem jön vissza az az idő, amikor minden nő egységesen hosszúba, rövidbe, félrövidbe, bő szoknyába, szűk szoknyába, abroncsosba, hordósba vagy dirndlibe öltözik és mi szegény férfiak csak akkor ismerjük meg igazi énjüket, amikor már rajtunk a nyakörv.

Pedig az a nyakörv is milyen jó helyen van rajtuk!

Sólyom László

MÚZEUMBAN

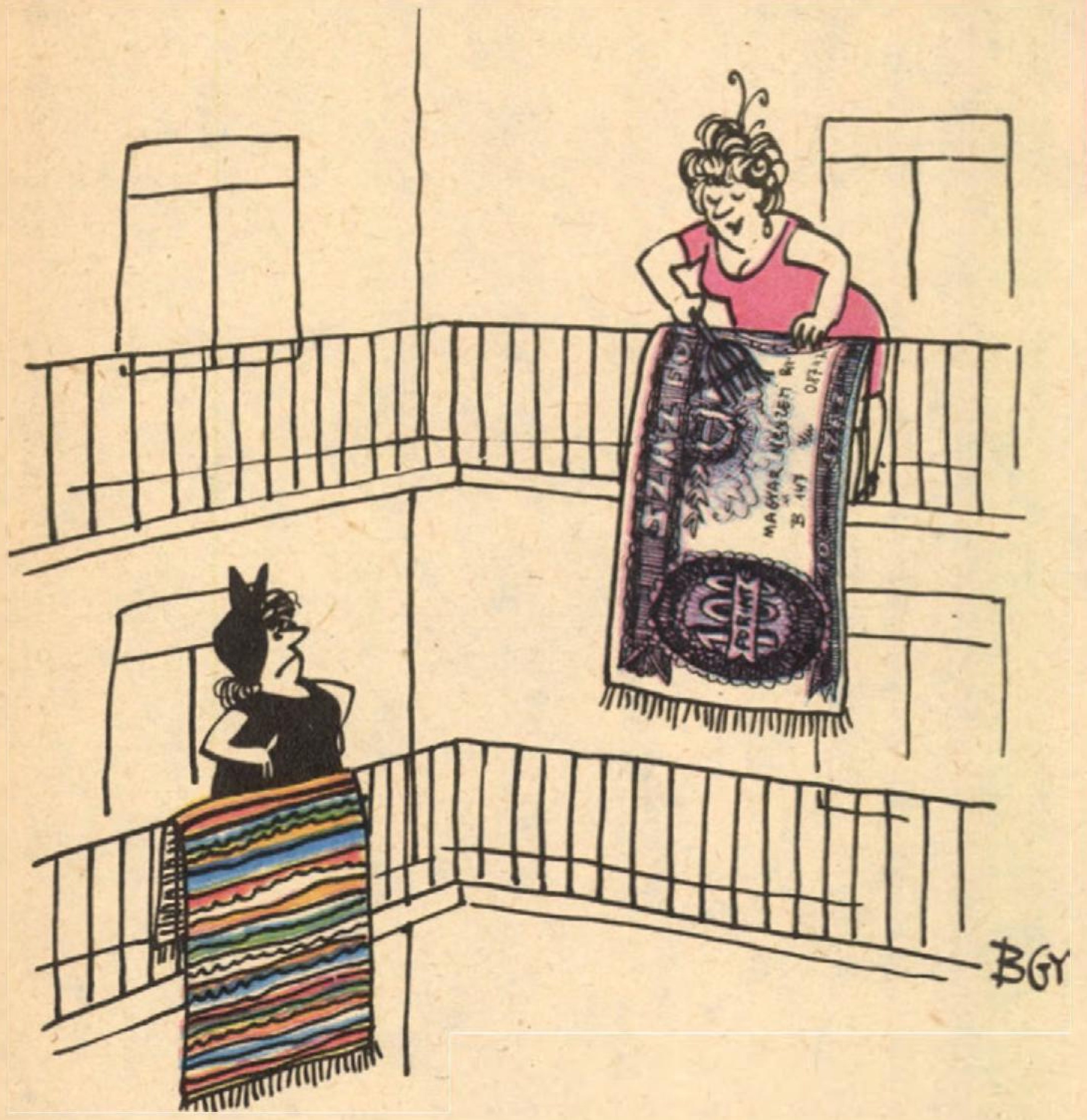
– Tessék felkelni, ez XIV. Lajos trónja.
– Na és? Ha jön, felkelek...

HIVATAL

– Ő az ügyfelünk volt, de addig járt a nyakunkra, amíg kapott egy íróasztalt, és most saját maga intézi az ügyét...

HENCEGÉS

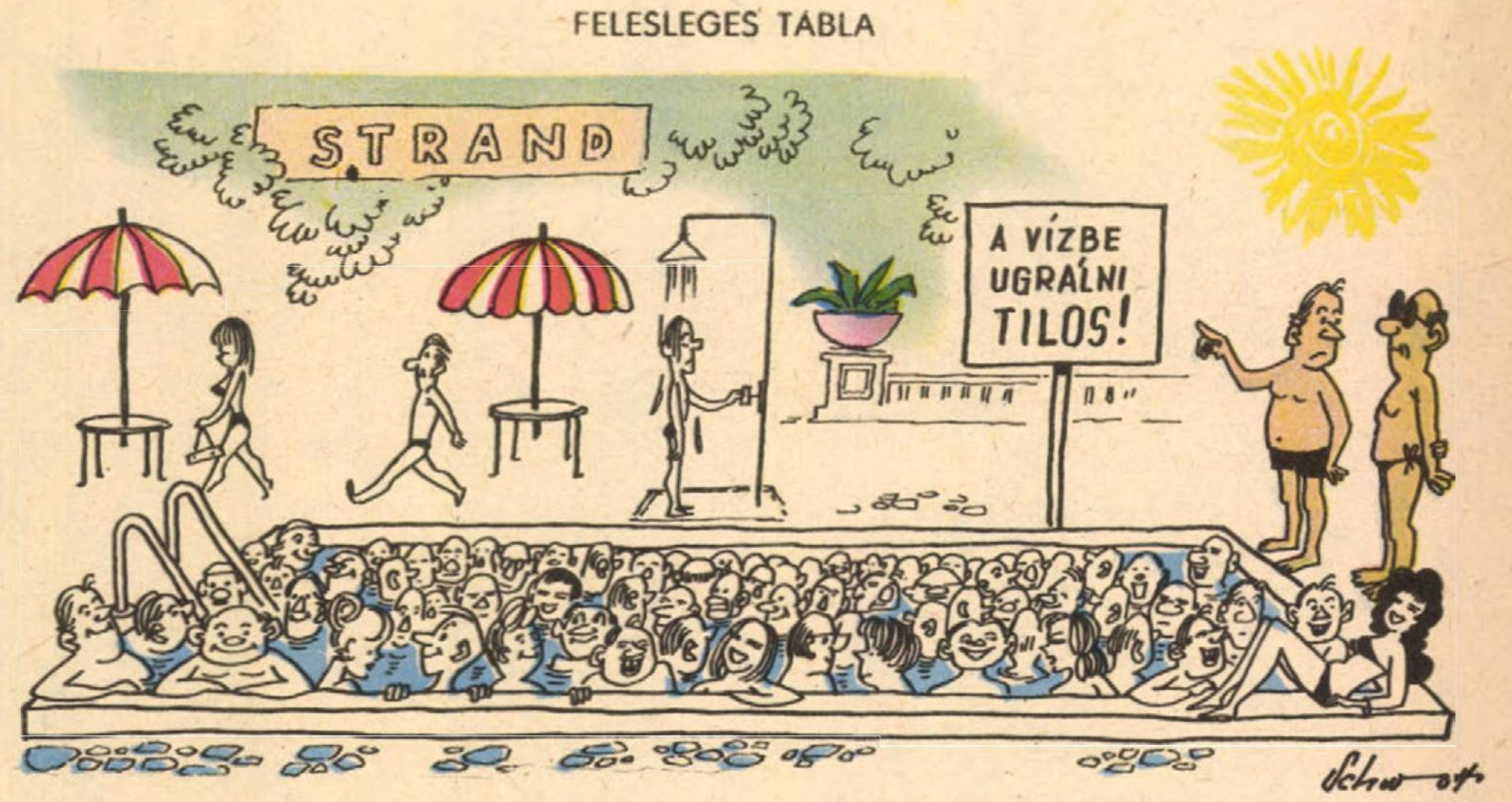

A KIRÁLYNŐ FIZETÉSE

Az angol sajtót még mindig foglalkoztatja a királynő fizetésemelési kérelme. Az újabb hozzászólások közül kiemeljük Spike Mulligan ismert színész és író véleményét, aki a királynő férjének helyzetét körvonalazta:

– Fülöpnek ugyanaz a gondja, mint nekem. A felesége több pénzt akar. Az enyém is.

FELESLEGES TÁBLA

– Ugrálni? Még bemászni sem lehet!

Földes György:

HUMANISTA FŐNÖK

Feldúlt lelkiállapotban keresett fel az én kedves barátom, Kemenes Zoltán a minap:

— Nagyon szeretem a jó embereket, de a nagyon jó embereket nem nagyon szeretem. Ilyen nagyon jó ember, akit én nem szeretek, Bartos Kornél, a főosztályvezetőm.

Kemenes szívesen játszott a szavakkal még akkor is, ha komolyan beszélt, de én azért mindig jól megértettem őt. Most is tudtam, hogy a szóban forgó Bartos Kornél tulajdonképpen nem rossz ember, hanem elvtelenül jó, ami legalább annyira elítélendő, mintha a legrosszabb volna.

— Én ezért a jóságért nem kedvelem Bartost — magyarázta Kemenes. — Az a vesszőparipája, hogy az egész emberiség iránti szeretet lobog benne. Arra törekszik, hogy őt a vállalatnál jótét léleknek, a nagy humanistának tartsák. Ez a hobbyja.

— Neki ez, s van, aki bélyeget gyűjt — jegyeztem meg. — De mi az, ami ennyire kihozott a sodrodból.

— Van nálunk a vállalatnál egy nagyon szimpatikus, kedves, békés természetű, harmincöt év körüli előadó. A légynek sem tudna ártani. Éppen ezért széltében-hosszában csak Nyuszinak hívják, rajta maradt ez a ragadványnév.

— Rokonszenves tulajdonságok — szóltam közbe.

— Csak az a baj — mordult fel Kemenes —, hogy az égvilágon semmit sem dolgozik, kicsúszik a kezéből a munka, határidőre lehetetlen bármit is rábízni.

— És a kollégái tudják róla, hogy ilyen?

— Mindenki tudja róla, sőt a főnökünk, Bartos főosztályvezető is tudja, hogy ilyen, de elnéz neki mindent; még azt is elnézi, hogy egyáltalán nem dolgozik.

— Egyszerű az ügy: fel kell mondani neki — jegyeztem meg.

— Dehogy egyszerű. Nyuszinak nem lehet felmondani! — kiabálta idegesen Kemenes.

— Elmaradtál egy brosúrával! Most már mindenkinek fel lehet mondani — nyugtattam —, aki nem dolgozik.

— Hát éppen itt a baj — vette át ismét a szót Kemenes. — Nyuszinak nem lehet felmondani, mert Bartos nem akar neki felmondani, és engem éppen az bosszant, hogy hónapról hónapra, évről évre eltűri ezt a hallatlan naplopást.

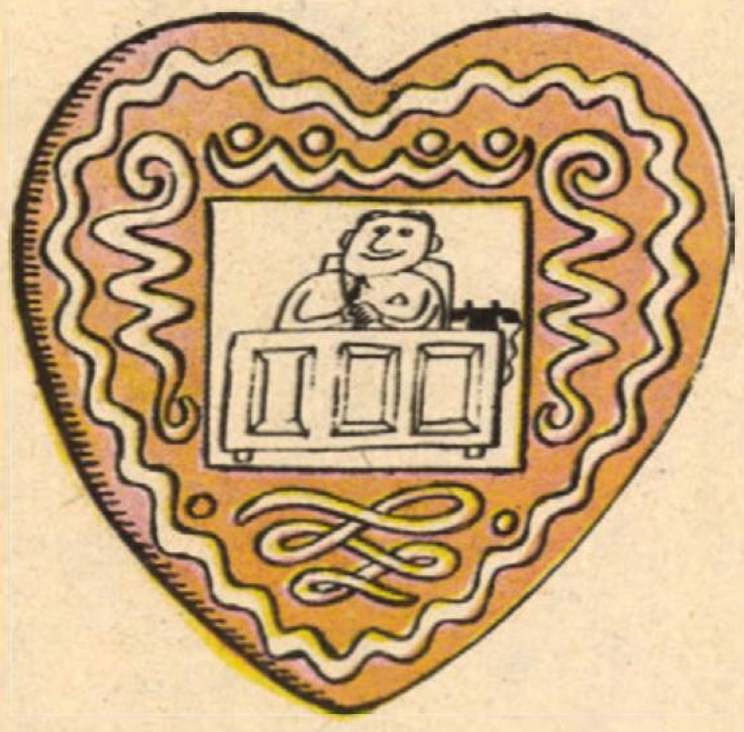
— És mivel indokolja ezt?

— Semmivel. Ő is elítéli és bosszankodik, hogy Nyuszi már szinte elhízik a lustaságtól. Ilyenkor bejön hozzám és rám szól: „Nem tűröm tovább ennek a Nyuszinak a semmittevését."

— Na, hála isten — mondom ilyenkor —, végre te is belátod, hogy ez így nem mehet tovább, ártunk a vállalatnak, ártunk a munkamorálnak és ártunk a köznek is. Nyuszi munkája egyetlen garast sem ér, ingyen kapja a fizetését. Fel kell mondani neki.

— Abban a pillanatban, amikor én ezt kimondom — folytatta Kemenes —, felébred Bartos nagy humanizmusa, és azt mondja, hogy egy embert nem lehet három gyerekkel az utcára tenni, ahhoz neki nincs szíve. Erre én elmagyarázom, hogy téved: Nyuszinak nincs egyetlen gyereke sem, nőtlen és lusta. Nem kell sajnálni az ilyen embert, majd talál magának más munkahelyet. Nyuszit egyszerűen ki kell tenni, mert nem dolgozik, napközben eltűnik, vagy randevúra megy vagy átugrik Budára, mert ott jó feketét főznek. Az is előfordul, hogy munkaidőben családi látogatásokat tesz, mindenhol ott van, csak éppen a vállalatnál nincs, és főleg ott nincs, ahol dolgoznia kellene. Amikor ezt elmondtam Bartosnak, azt felelte, hogy teljesen egyetért velem, próbáljuk meg még egyszer figyelmeztetni Nyuszit.

— Na és figyelmeztettétek?

— Legalább két tucatszor figyelmeztettük — válaszolt Kemenes. Éppen az a legfelháborítóbb, hogy akárhányszor figyelmeztettük, hiábavaló volt. Nyuszi változatlanul nem dolgozott semmit. Minden maradt a régiben. Bartos arra hivatkozott, hogy ő nagyon neheztel ugyan Nyuszira, de szíve is van, és türelemmel kell nevelni a kádereket.

— Furcsa helyzet — mondtam Kemenesnek —, de azt tanácsolom, hogy ha a főosztályvezetőd eltűr egy ilyen naplopót és nem tesz ellene semmit, akkor te ne izgasd magad.

— Hát éppen azzal izgatom magam, hogy tesz is. A társvállalatoknál és a szakmabeli összes kapcsolatainknál megpróbálja beajánlani Nyuszit. Az égig dicséri, hogy kiváló munkaerő: remek közgazdasági tudással bír; nála jobb szervező alig van a vállalatnál; mindent rá lehet bízni, eszés, gyors, kitűnő ügyintéző, és más effélékkel kísérli meg, hogy valamelyik vállalat átvegye tőlünk a mi ingyenélőnket.

— Hát ez nem valami tisztességes eljárás — jegyeztem meg —, és nem is jelentene megoldást a ti Nyuszitoknak sem. Ha új munkahelyén nem talál olyan humanista vezetőre, mint amilyen Bartos, hamar útilaput kötnek a talpa alá.

— Ettől nem kell félni. Bartos hiába ajánlgatja mindenfelé, szó sem lehet arról, hogy bárhová is odavennék. Az egész szakma ismeri ugyanis Nyuszit...

— És nem lehet hatni a főosztályvezetődre, hogy az ilyen humanizmus minden szempontból káros? — kérdeztem.

— Dehogynem lehet rá hatni. Ezért vagyok ennyire feldúlva. Most jövök Bartostól, végre végérvényesen lezárta a Nyuszi-ügyet.

— Hát akkor minden rendben van! Kár mérgelődnöd — mondtam Kemenesnek.

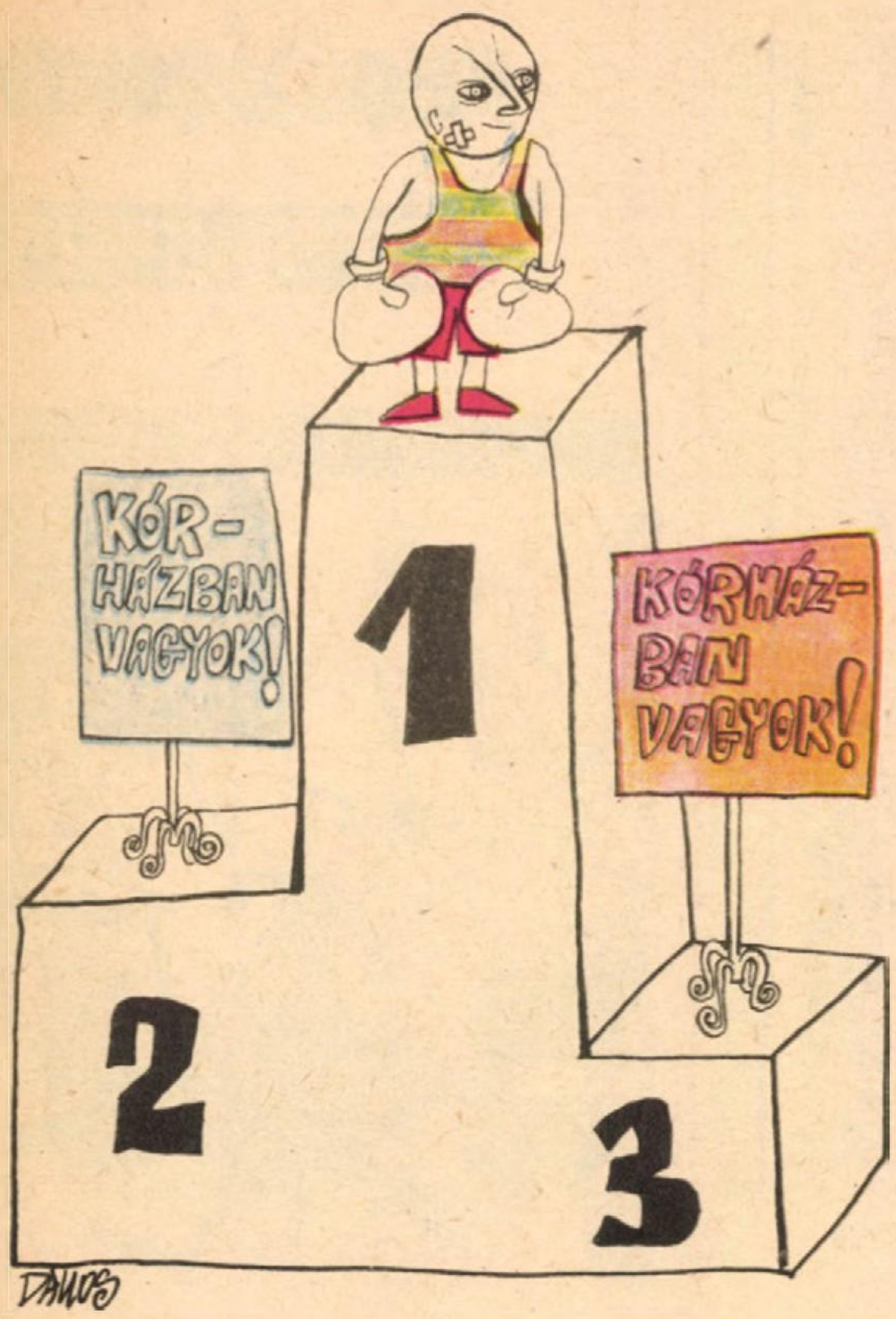
— Képzelheted, hogyan zárta le — válaszolt hirtelen. — Délelőtt megint elkezdett dühöngeni Nyuszi lógásán, ismét kijelentette, hogy ez így nem mehet tovább, és utasítást adott, hogy azonnal diktáljam be Nyuszi felmondólevelét.

— Na látod, mégiscsak rendben van az ügy.

— Én meg azt mondom, hogy nincs rendben! — rivallt rám Kemenes. — Egyáltalán nincs rendben! Hallgass végig. Megírtam a felmondólevelet és személyesen vittem be Bartoshoz, elébe tettem az íróasztalára. Azt mondta, hogy ő nem írja alá, neki ehhez nincs szíve, de különben is jó ötlete támadt. Nyuszit kinevezi főelőadónak, hogy magasabb beosztásában jobban érezze a rá háruló felelősséget. És azonnal ki is nevezte...

A szerző „Sikos a pálya" című, most megjelent kötetéből. (Kossuth Könyvkiadó.)

DÖNTŐ FÖLÉNY

A HOSSZÚ ÉLET TITKA

Az olvasó joggal legyint: „Már megint egy hosszú élet titka!" Ezt azonban érdemes elolvasni. John Faulkner, az írországi Cork lakosa az elmúlt héten ünnepelte 99. születésnapját. Természetesen megkérdezték tőle, mi a hosszú élet titka. John bácsi így válaszolt:

– El kell kerülni az ivás és a dohányzás káros szenvedélyét. Én a múlt hónapban mindkettővel szakítottam!

(Megjegyzésünk: a jó tanács még nem elegendő. Meg is kell fogadni!)

ÉLELMES RIKKANCS

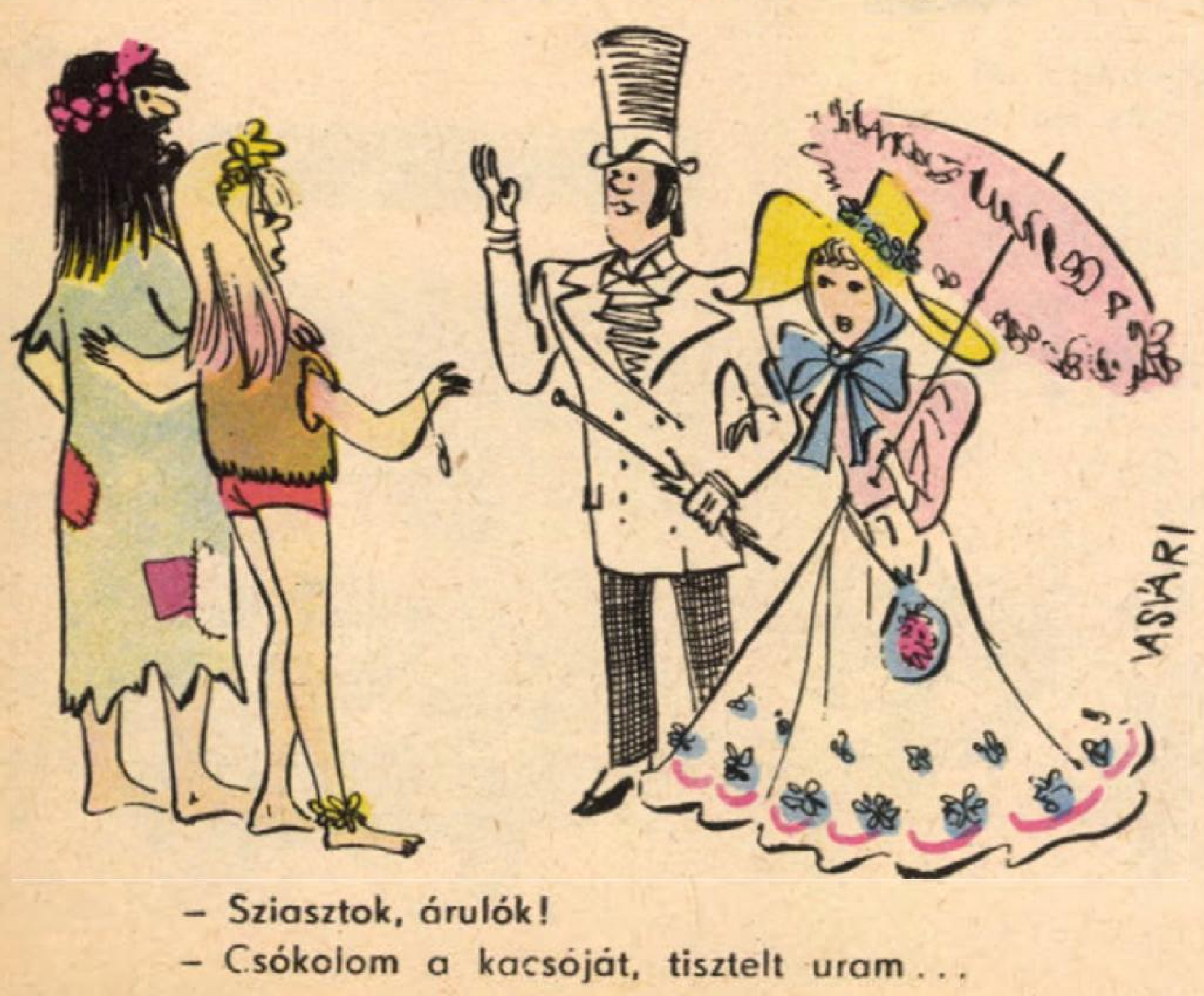
– Pszt! Akar egy New York Timest vásárolni?

(The Christian Science Monitor)

VÍZISÍ

VÁLSÁGBAN A HIPPI-MOZGALOM

– Sziasztok, árulók!

– Csókolom a kacsóját, tisztelt uram ...

MI, LATINOK...

Mélán ballagtam a pagonyban, amikor egy bukszus mögül hálóinges egyén ugrott elém.

— Servus humillimus domine spectabilis — ordított rám igazi latin derűvel.

— Ante apud ad adversus — halandzsásztam vissza fickósan, mert tudtam, hogy őrültekkel vagy szőrmentén vagy sehogy. Aztán felismertem az illetőt. — Jé, Kilincs Géza! — kiáltottam. — Cuki a lepedőd, hol dolgoztatsz?

— Ez nem lepedő mondta Kilincs Géza. — Ez toga praetexta.

— Mi történt?

— Mondom: toga praetexta. A toga praetexta mint tudjuk, az ókori tisztségviselők öltözete volt. Öregem, megjátszom a latint: ugyanis beadtam az igényemet egy római villára. Az nem igaz, milyen lendülettel épülnek nálunk a romok.

— Elég! — kiáltottam. — Ne bántsd az építőipart.

— Ex contrario, amice — mondta Kilincs Géza. — Dicsérni jöttem az építőipart, nem temetni. Jövel hát s kövess engem.

Befordultunk egy sarkon s a következő pillanatban korintoszi oszloppá dermedtem. Kétkezi emberek tucatjai sürögtek a kövek között s a romváros már jócskán derékig ért, sőt, helyenként annál is feljebb.

— Eheu! — ordítottam lelkesen. — Vivant architecti! — mert ifjúságom egy pillanat alatt feléledt bennem és ismét tudtam igét ragozni.

Sráckorunkban ugyanis gyakran kijártunk ide. Akkoriban pár poros kő volt az egész romkert, többnyire rablópandúrt játszottunk és Septimius Severinus rozzant koporsója volt a ház. Néha egy-egy nyugdíjas öreg is arra vetődött, felhős szemekkel néztek el a múlt nagyság cudar kis emlékein és Vergiliust motyogták maguk elé, többnyire hibásan, miközben a törött oszlopokon fiatal, zöld gyíkok lihegtek.

Most viszont tisztára sikált piros kőút vezetett a helyenként már emeletes

romok között, és egy zugolyban húsz iparművész dolgozott vadonatúj pilisi mészkővel. Amennyire megítélhettem, triglifeket faragtak. De az is lehet, hogy metopékat.

— Ecce oppidum — mutatott maga körül Kilincs Géza. — Íme a város. Nem adok két évet, és zsebre vágjuk a Colosseumot.

— És miért tesszük ezt?

— Jupiter tudja. Talán az idegenforgalom miatt. Arra gondoltam, miért ne költözhetnék be egy ilyen vadonatúj romvillába? Nézd, tíz éve befizettem egy társasházépítkezésre. Azóta sem történt semmi. Itt viszont gőzerővel folyik a munka... és ha a minőségi különbséget fuvolázni tudnám...

Költői szépségű kis villához érkeztünk. Az évezredes köveken még fénylett a malter, éppen a tympanont emelték be.

— Ave magister — fordult Kilincs Jenő a pallérhoz. — Majd megkérem, hogy az átriumot mennyezetvilágítással lássák el. Itt óhajtok ugyanis üldögélni curulisi székemen. Arra gondoltam, hogy a porticust esetleg kiadom albérletbe. Szívesen venném, ha a padló mozaikja pamutgombolyaggal játszadozó harkályokat ábrázolna. Legyünk stílszerűek kérem, a harkály végül is Mars madara. Picus avis Martis est. No és mikor jön az artifex aquaeducti?

— Tuggya fene — mondta a pallér. — Nem értek németül.

— Artifex aquaeducti.. hímnemű főnevek, genitivuszos szerkezet, birtokviszony. Annyit tesz, mint vízvezetékszerelő.

— Ja, a vízvezetékszerelő! — rikkantott a pallér. — Az kérem délután itt lesz és holnapra el is készül. Megy ám itt minden, mint a karikacsapás. Műemlékvédelem ez kérem, nem középítkezés.

Egy madárjóslat világosságával csapott belém a felismerés. Már tudtam mit kell csinálni.

Tegyünk egy próbát.

Nyilvánítsuk római kori rommá például a Hungária kávéházat. Hátha felépül hamarosan.

Peterdi Pál

Bérházi Zenei Hetek

Mivel a hivatalos rendező szervek elég szűkmarkúan csöpögtetik a nyári kulturális programokat, társadalmi munkában megrendeztük a bérházi zenei heteket kisded hajlékunkban, a Külső-Lótáp utca 833/c összes gangjain és lépcsőházaiban.

Az iskolai év befejeztével az addigi szórványos zeneszolgáltatás teljes erővel dúl. Például a VI. emelet 82. előtt Jucika az Illésre esküszik, s ezért a gang eme kies részére ki-

rakott magnó reggel 6 órától este 11-ig kizárólag csak Illés-számokat zeng. A Metrósok az V. emelet 62. alatt tömörülnek. Itt a gangon természetesen Zorán és társai mondják el örömüket és bánatukat, ugyancsak megállás nélkül, miközben híveik a gang csőkorlátján verik ki a ritmust. Ez persze, elhallatszik a folyosó túlsó végére is, ahol már a Hungária nem lebecsülendő tábora tanyázik, megfelelő hangerejű, zajkeltő eszközökkel, kevés áromfogyasztással. de annál nagyobb hanghatással.

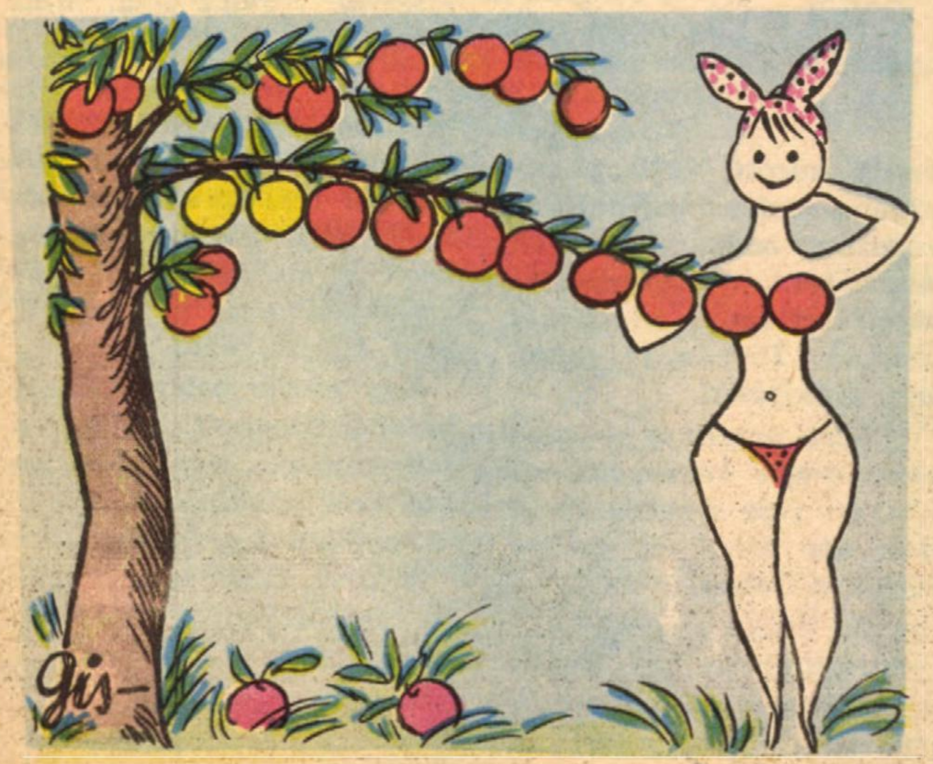
A bérházi zenei heteknek még csak a kezdetén tartunk. Az előző évi tapasztalatokat figyelembe véve, valamint az eddigi készülődéseket, terveket ismerve, egész rövid időn belül 17 magnetofonos csoporttal kell számolnunk, amelyek megállás nélkül ontják a muzsikát, s így a mi kis zenei heteinken bő választékot kínálhatunk az érdeklődőknek. Preklasszikus muzsika, szimfonikus zene, madrigál, a Röpülj páva versenydarabjai egyelőre még hiányoznak a bérházi zenei hetek repertoárjából, de hát, istenem, semmi sem tökéletes Mint ahogyan nem eléggé megoldott még a hangszigetelés. Ugyanis, az egymáshoz viszonylag közel elhelyezett kis koncertforrások akkordjai valahol a légben találkoznak, és mert mindegyik magnótulajdonos igyekezne a másikat túlszárnyalni, a legnagyobb hangerőre állítja masináját. Ez részben a hangzás egyes finomságainak bizonyos fokú torzulásához vezet. összességében pedig olyan kakofóniát szül, amelyre hitetlen emberek azt mondják, hogy szörnyű zaj, de akik szeretik a bérházi koncerteket, azok valami csodás szimfóniába összeolvadt beatet éreznek ki belőle.

Várjuk hát a zenekedvelőket a Külső-Lótáp utca 833/c-be, ahol szinte hajnaltól késő éjszakáig nonstop koncertekkel állunk rendelkezésükre. Kérjük, kutyákat ne hozzanak magukkal, mert a szép számú házbeli ebek így is elég disszonáns módon brummognak bele a legszebb akkordokba, s némelyik rusnya dög nem átallja fájdalmas vonítással, mint valami szokatlan improvizációval, cifrázni a dallamot. És ha lehet. autóikat is hagyják az utcán, mert a bérház udvarára telepített garázsokban állandóan túráztatott és bütykölt autók zaja már eddig is sok gondot okozott az összkoncert rendezőinek, és még nem sikerült teljesen megoldani, hogy a kipufogók pattogása-brummogása is beolvadjon a magnók keltette zajok közé és ezekből együttesen alakuljon ki a bérházi zenei hetek októberig véget nem érő programja.

Várjuk az érdeklődőket. Gyógyszertár, megfelelő idegcsillapító készlettel, a ház utcai földszintjén.

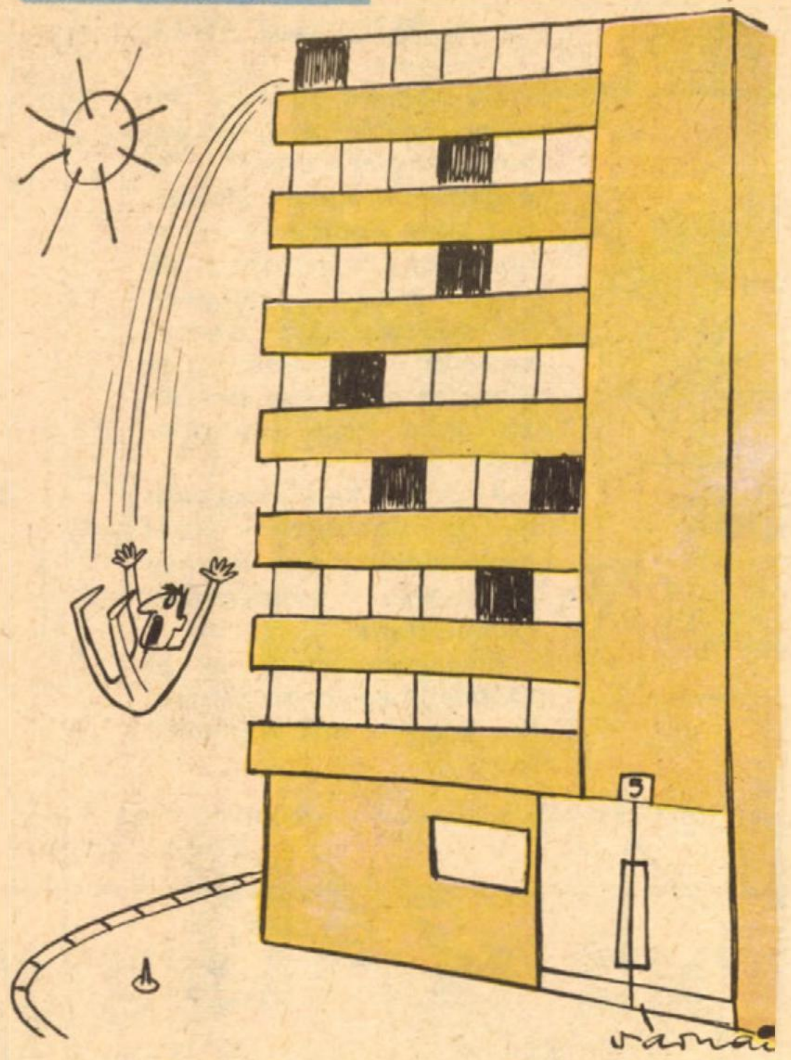
Benedek Miklós

ALMASZÜRET

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: Mi az abszolú balszerencse?

Várnai György:

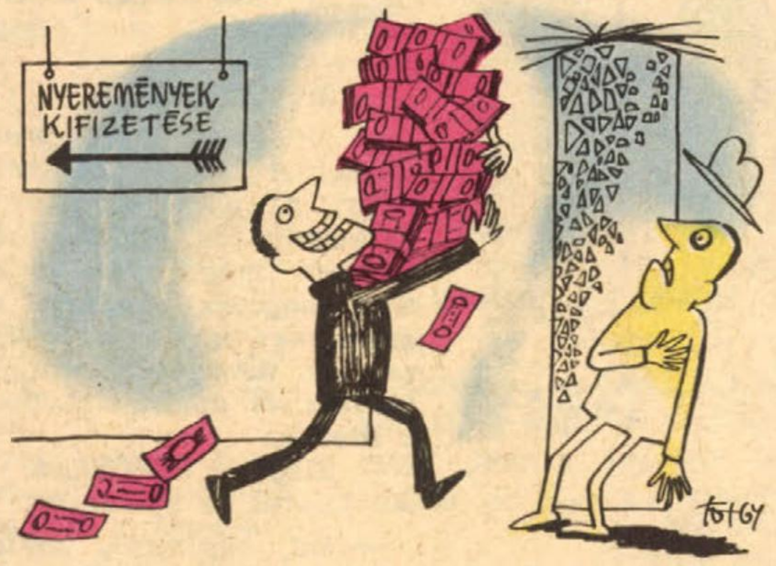
– A hetedik emeletről rajzszögbe esni . . .

Brenner György:

– Frontatvonuláskor látogatóba érkezni.

Tót Gyula

– Más szerencséjét látni.

Mészáros András:

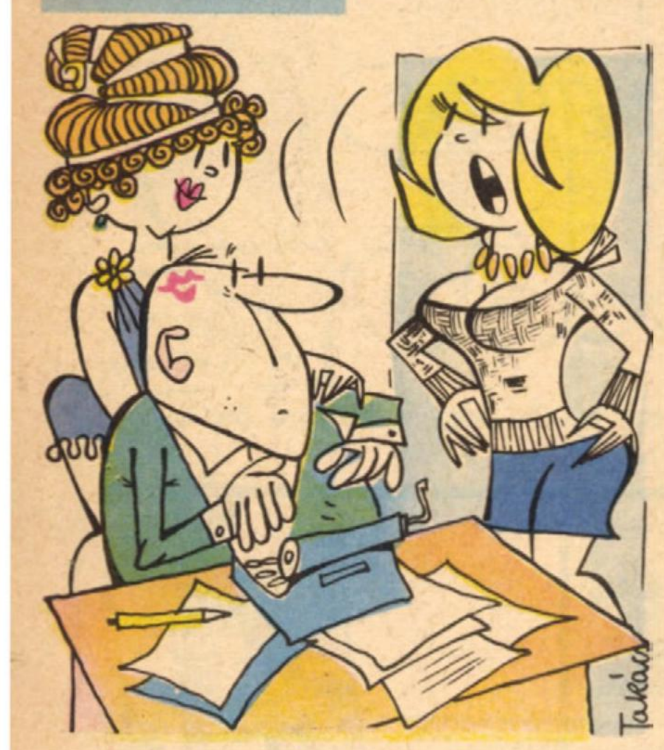
– Idióta, nem tud vigyázni!

Vasvári Anna:

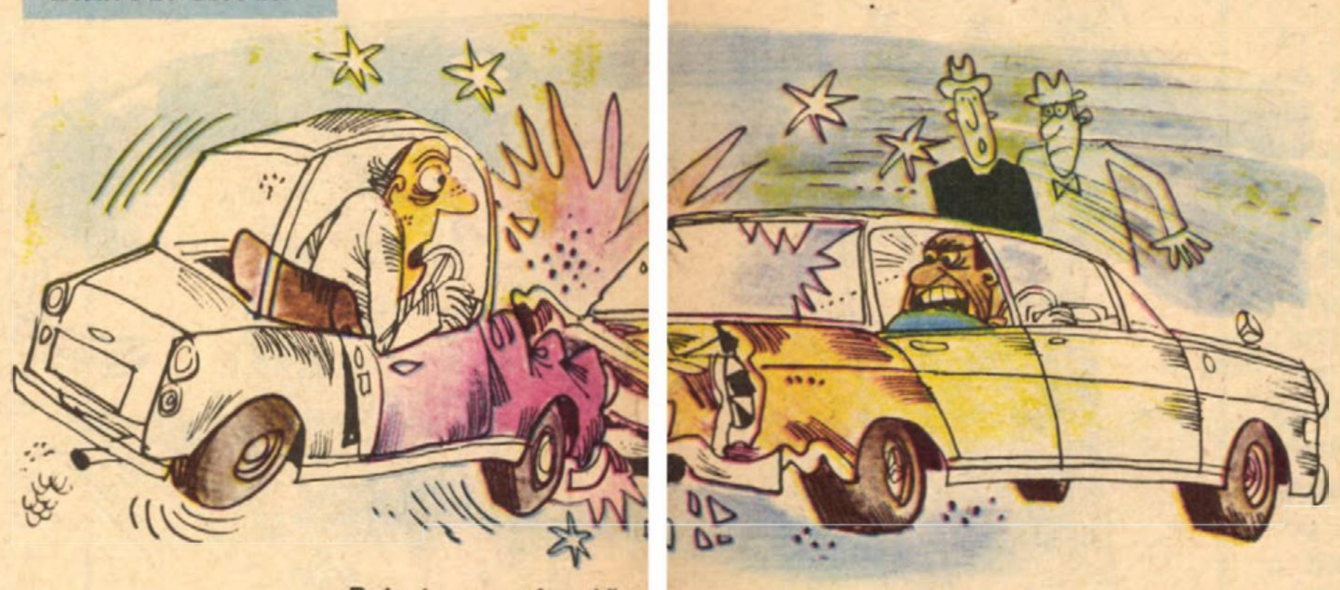
– Egyik pillanatról a másikra életben maradni.

Takács Imre:

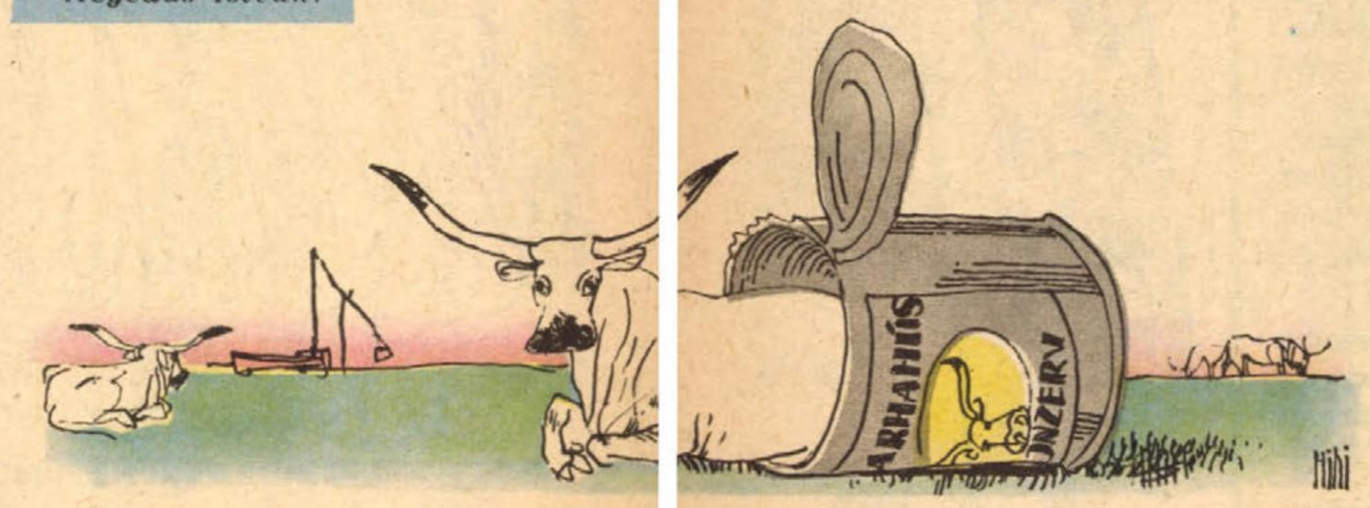
– Ha az író felesége akkor nyit be a férjéhez, amikor éppen nála van a múzsa . . .

Endrődi István:

– Prémiumosztás előtt arambolozni a főnökkel . . .

Hegedüs István:

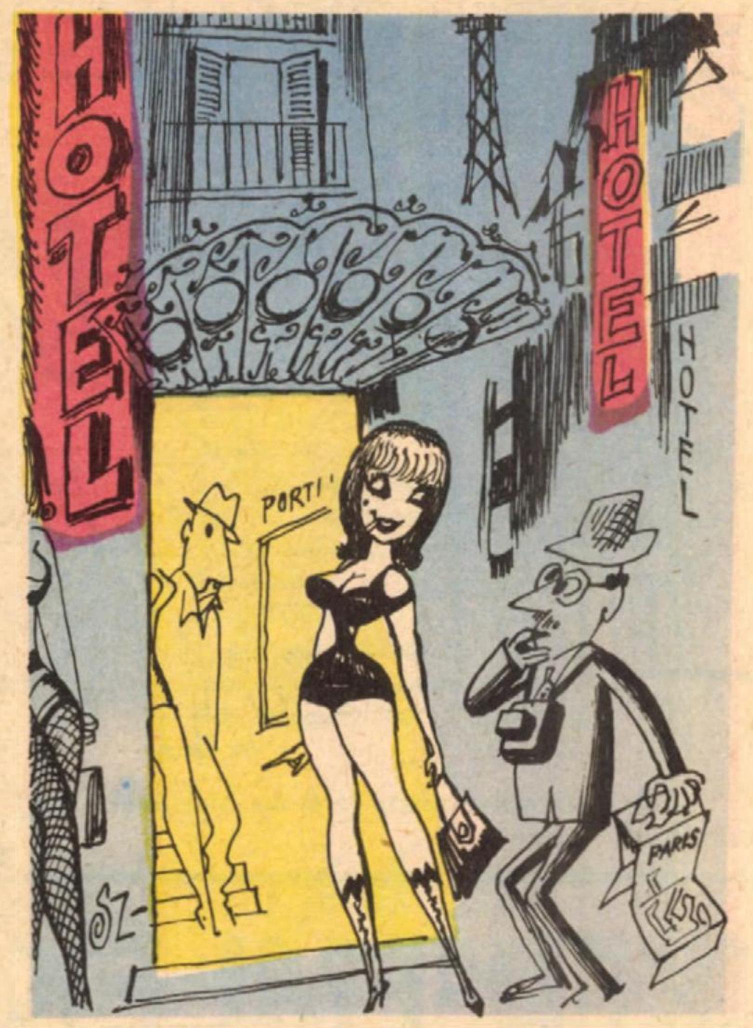
– Marhá ak születni . . .

Balázs-Piri Balázs:

– Ha a kezese et elüti egy autó!

Szűr-Szabó József:

– Ha külföldön megismerkedünk egy bombanővel, és a nő nem tud magyarul . . .

Sajdik Ferenc:

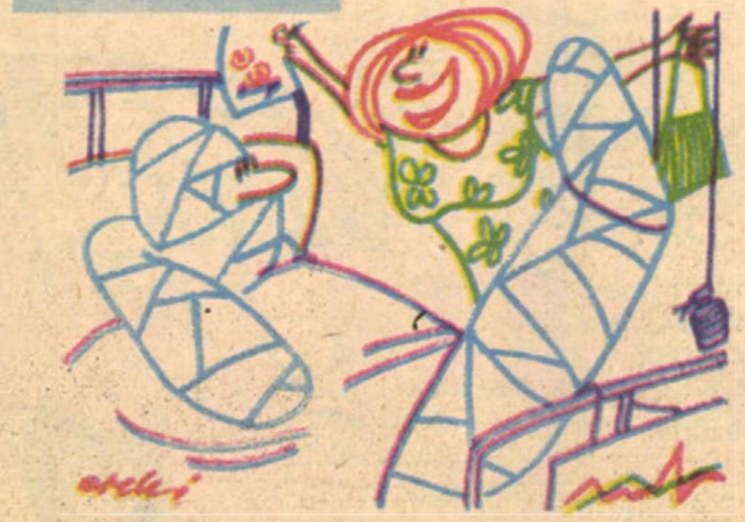
– Ha az öttalálatos lottóért járó pénzt pénteken, a 13-as számú szobában kell felvenni.

Fülöp György:

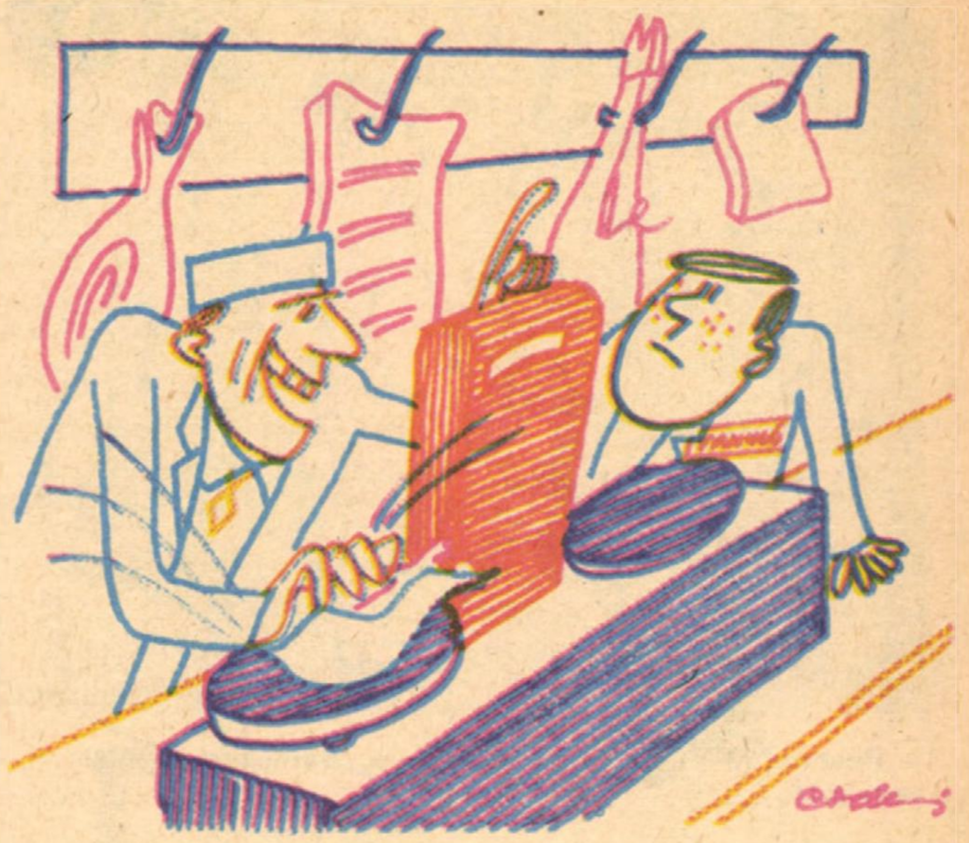
– Nem akarom elkeseríteni, de ez a fajta óra Pesten fele annyiba kerül!

Erdei Sándor:

– Az autóbaleset után megkapni a Zsiguli kiutalást.

OKTATAS

– Az árut nem a kedves vásárlóhoz csapjuk, hanem a mérlegre . . .

Becsületes arc

Állok a tükör előtt és csüggedten nézem magamat. Vajon becsületes arcom van-e? És egyáltalán, mitől becsületes egy arc? Ez a vonás itt a szájam mellett talán a hótiszta lelkemről nyújt megbízható igazolást a szemlélőnek? A szemöldököm vonala, az orrom formája, a fülem állása vajon napnál világosabban jelzik, hogy az én arcom becsületes arc?

Hányszor halljuk ezt az elcsépelt szöveget: „Ki hitte volna . . . Olyan becsületes arca volt . . ."

A Vállalatnál egy délelőtt nyomozók jelennek meg, barátságosan, két oldalról belekarolnak Kovácsba, és elviszik a főkapitányságra. A vállalati büfében egy perc alatt elterjed a hír: Kovács kétszáznegyvenezer forintot sikkasztott. A kollégák ámuldoznak, sopánkodnak: „A Kovács? Ki hitte volna! Hiszen olyan becsületes arca van. Olyan gyermeki ártatlansággal néz a világra azzal a kobaldkék szemével. Az arcára volt írva, hogy ez az ember csupa jóság, csupa becsület." De hát ez az írás hamis volt. S vajon ki ír az emberi arcra? A magam részéről én inkább az ÁPISZ-nál darabonként tíz fillérért vásárolt merített papírra írok. Véleményem szerint, ha egy szélhámos el akar érni valamit a pályán, akkor alapvető feltétel, hogy becsületes arca legyen. Becsületes, bizalmat gerjesztő arc nélkül nagyon nehéz lopni, csalni, sikkasztani.

Nézem magamat a tükörben és egyre rosszabb lesz a kedvem. Hiszen az én arcom kifejezetten becsületes arc. Ahogy az a nagykönyvben megvan írva. Hiszen akkor én . . . Odakint kopogtatnak. Megdermedek a rémülettől. Értem jönnek. Főhadnagy úr! Engedje meg, hogy egy pár sort írhassak a feleségemnek. „Kedves Alíz! A vacsora a gázrezsón. 1980 előtt ne várj haza. Ha még

szeretsz, a vizsgálati fogságba hozzál nekem bácskai rizseshúst. Tudod mennyire imádom."

Rogyadozó léptekkel kitántorgok az előszobába. Ajtót nyitok. Ott áll a segédházfelügyelő, és kéri a szemetet. Rámeredek, nézzük csak. Milyen nyílt egyenes, becsületes arca van. Lehetséges, hogy ezzel a bizalmatgerjesztő külsővel évek óta rendszeresen lopja a szemetet? Egy szép nap aztán majd ámuldozva összesúgnak házunk lakói: „Ki hitte volna róla! Olyan becsületes arca van . . ."

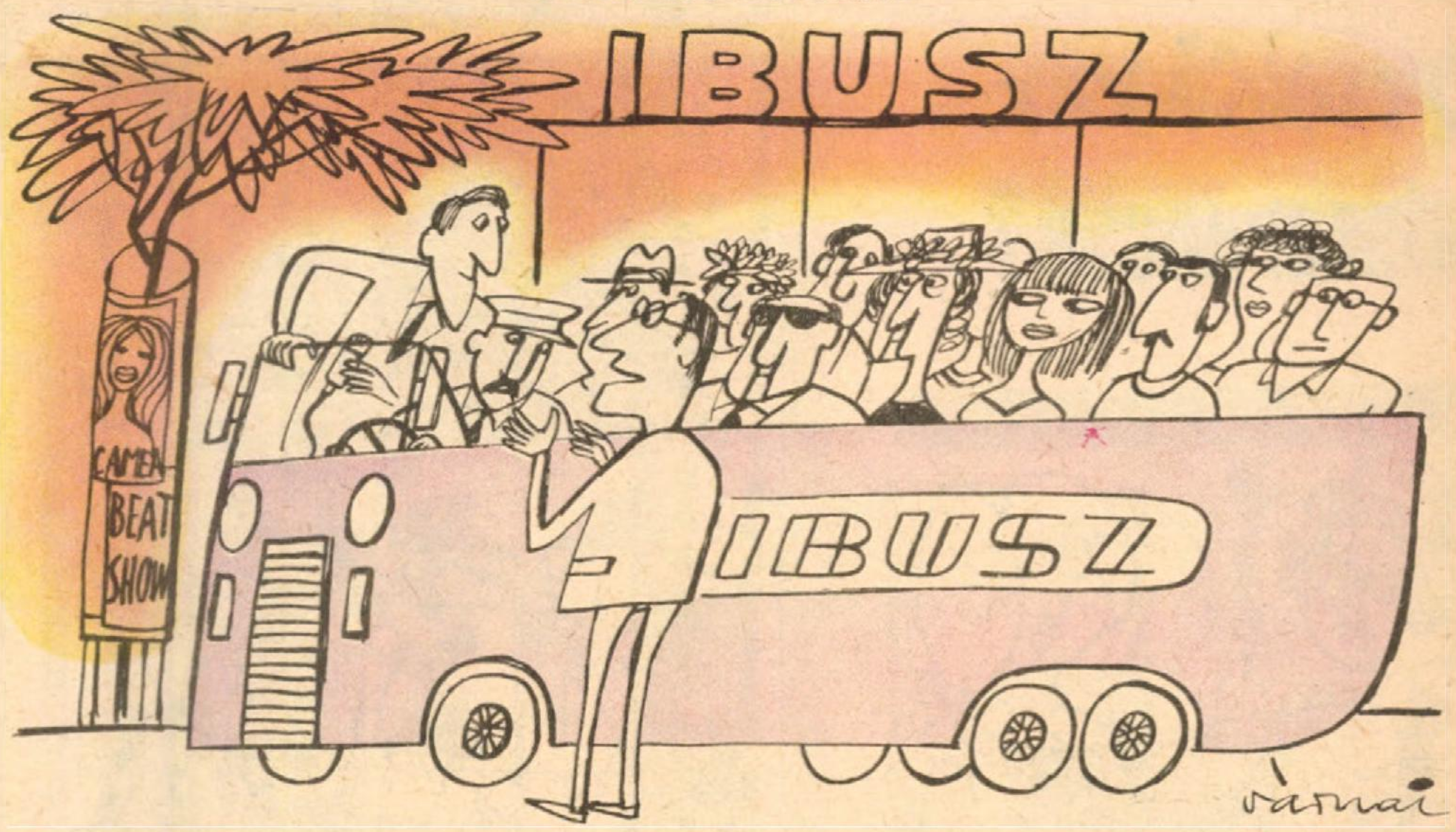
Galambos Szilveszter

ÚTONALLÁS

– Pénzem nincs, de ügyvéd vagyok. Bármikor vállalom a védelmét...

VÁROSNÉZŐ AUTÓBUSZ

– A Déli pályaudvar felé ne menjetek, mert még azt hiszik, hogy a háború óta nem csináltunk rendet.

EMBERSÉG

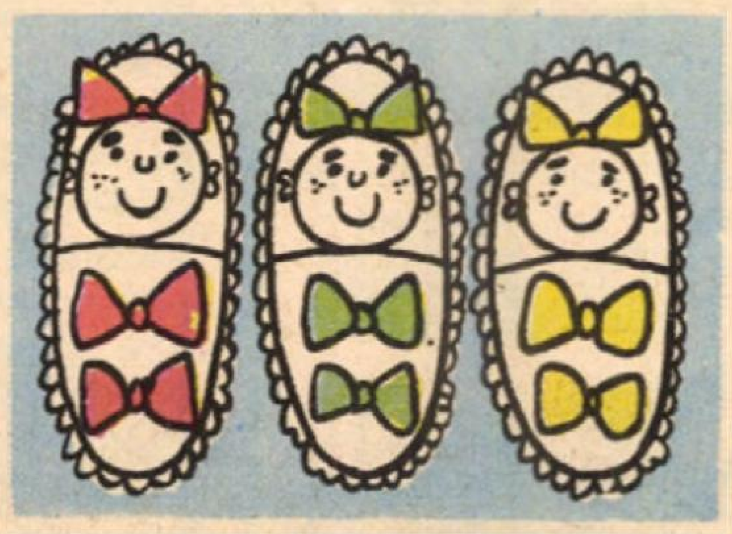

– Letakarom az árakat, hogy el ne ájuljon a néni.

IKER-EMLÉK

Napihír: A gdanski ötös ikrek szépen fejlődnek.

Valamikor régen, amikor még segédszerkesztőcske voltam, az Ungvári Közlönynél, egy szép napon a főszerkesztőm izgatottan kiáltott rám: „Rohanj Csapra! Ott, egy (már nem tudom miféle) tanyán hármas ikreket szült egy parasztasszony!" Rohantam. A házacska ajtaja lelakatolva. Pénteki nap délutánján. A tömegszülés kedden történt. A szomszédokat kérdeztem. „Kovácsék kinn vannak a földjükön. Krumplit kapálnak." Irány a nem is nadrágszíj-, ha-

nem pantlika-földecske. A gyerektúltermelő emberpár szorgalmasan kapálja a krumplit. Az asszony szorgalmasabban. Merthogy ő a hármas szülés után teljes három napig ágyában lustálkodott, míg az embere gürcölt. A kurta, de mokány emberke:

— Az úgy vót, hogy én Amerikába vótam öt esztendejig. Onnét hoztam azt a pízecskét, amijért ezt a kis fődet vettük. Öt év nagy idő. Pláne banyában. Az asszony meg itthun hervadozott. Hát most osztán kipótoltuk.

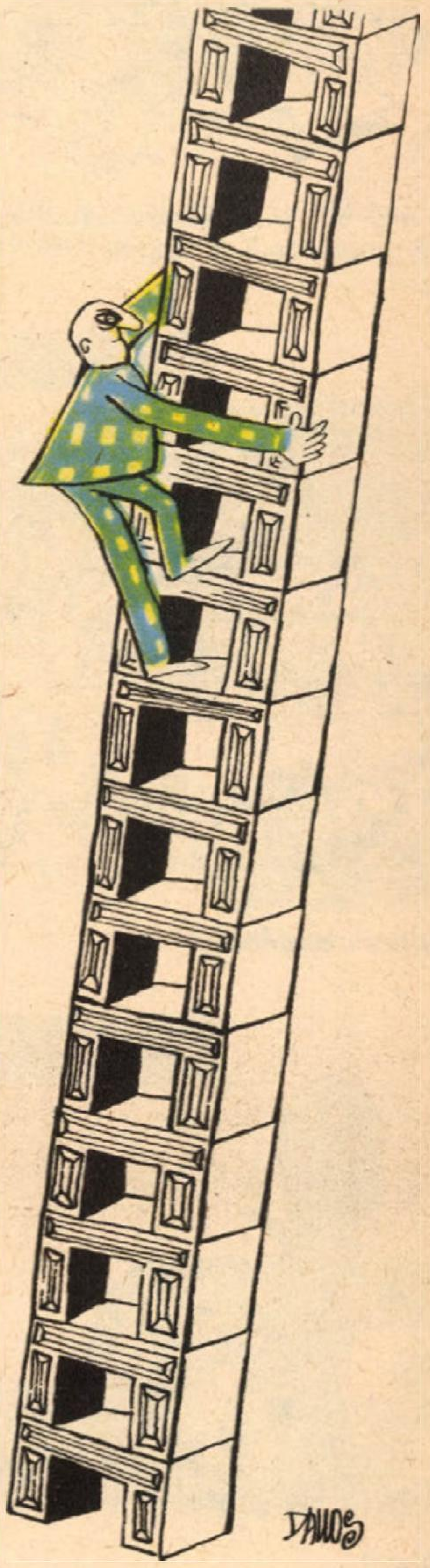
— Számított kend erre a nagy áldásra?

— Az áldás számított rá! Nem is vót pólya, csak egy pujának. Mikor a Rozi órája elgyütt, hát a bába csak taszajt éngem kifele, hogy aszongya e' nem férfinak való. Mikor hallom a nyivákolást, mék befele. de a bába megent csak nyom éngem kifele, hogy több is van. aszongya. Megint bemék, megint kilök a tudósasszony, hogy van még, ahun ezek vótak! Mikor osztán végre beéngedett, mán minden rongyunkba pulya vót, és sivalkodott mind a három jányféreg, ahogy csak a torkán kifért. Az egyik az én kapcámba vót pólyázva, oszt a vót katonai lábtekercsembe göngyölve. Rozi igen restelkedett, hogy aszongya, bocsásd meg, János, hogy eztet a szégyent tettem véled. Hát megsimogattam az ábrázattyát, oszt mondok, jóvan, Rozi, csak mán szűnjön meg, az Isten álgyon meg.

Aztán az emberke a markába köpött. A kapa nyelét markolta meg. „Mer a krumpli hármat se hoz, ha nem kapáljuk".

György Ferenc

LÉTRA

PINCÉRVERSENY

Pincérversenyt rendeztek az elmúlt héten a Margitszigeten. Én nem láttam a versenyt, de annak lefolyása felől nincs semmi kétségem. Mint a lapok hírül adták, a felszolgálóknak kezükben tálcával, melyen egy üveg sör és egy pohár volt, hét akadályt kellett leküzdeniök.

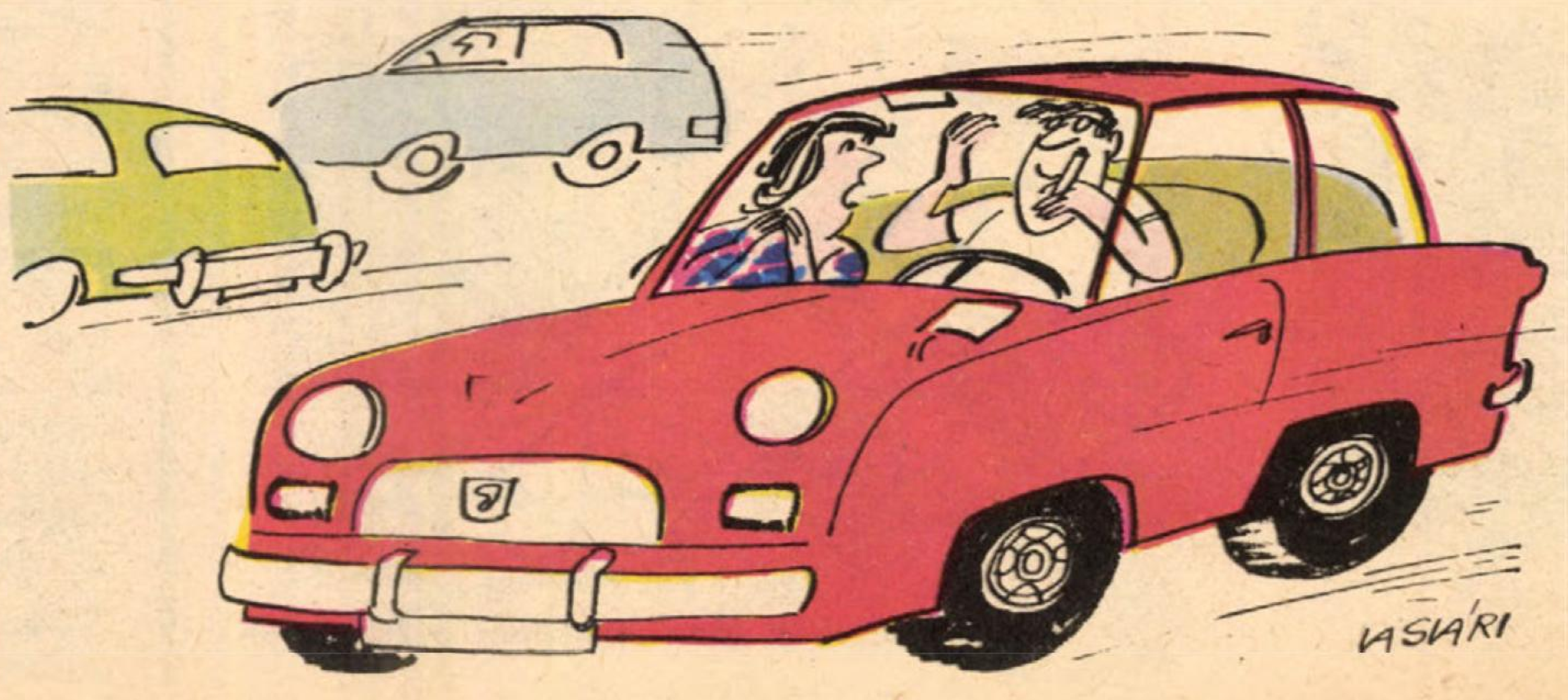
Elképzelésem szerint a hét akadály csak a következő lehetett:

Az első akadály a vendég volt, aki egy félórája várakozott asztalánál az üveg sörre. A második akadálynál egy hattagú társaság szeretett volna fizetni. A harmadik akadálynál a felszolgálónak le kellett beszélnie egy családot, akik ebédelni kívántak. A negyedik akadálynál a vendég panaszkönyvet kért, az ötödiknél a felszolgálónak igazoló jelentést kellett írnia, az iménti panaszkönyvi bejegyzésre. Az utolsó akadály egy népi ellenőr volt, de gondolom ezt is könnyedén vették, mert mint tudjuk, évek óta edzenek erre a versenyre.

A verseny szünetében a szakácsok és pincérek labdarúgó-válogatottja mérte össze erejét. Feltehetően itt is jelesül szerepeltek a vendéglátóipari dolgozók, annál is inkább, mert még a hivatásos labdarúgók is tőlük tanulnak manapság. Ha történetesen a csatár a tizenhatoson belül egy labdát kap, széttárja kezét és sajnálkozva mondja:

— Nem az én asztalom...

Ó. F.

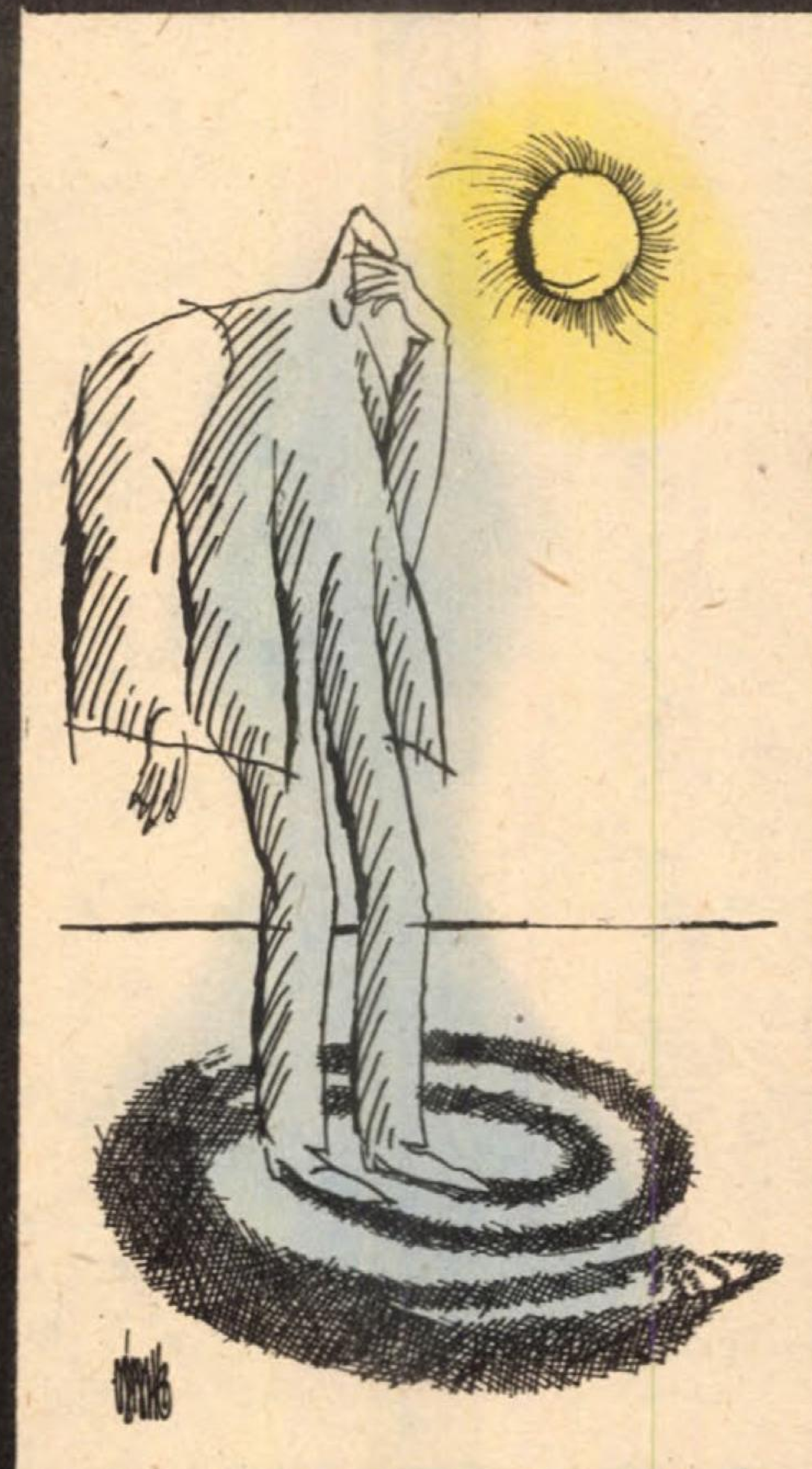

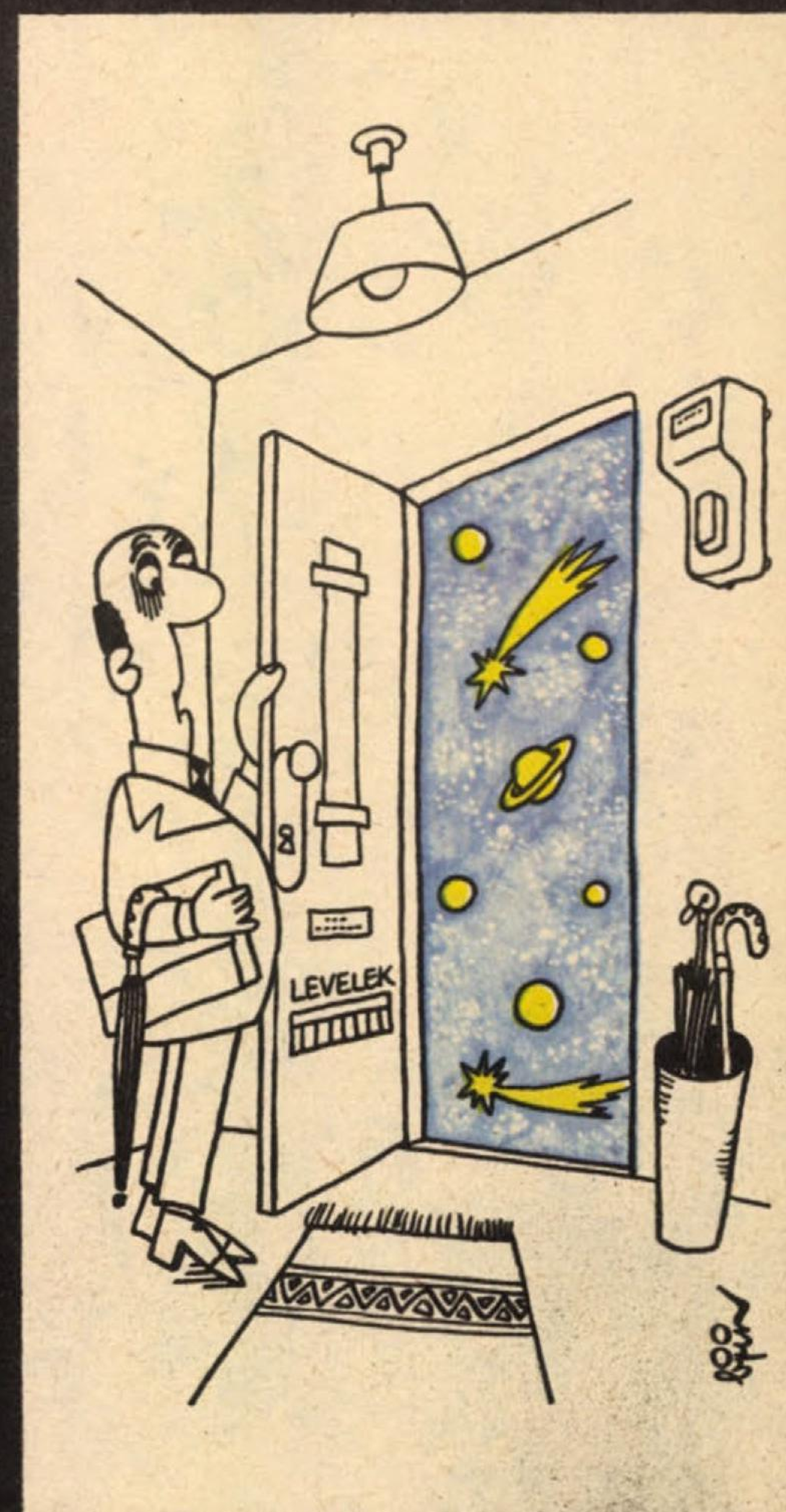
RAKÉTA-KORSZAK

– Jenő, nem próbálkoznál meg a kézi irányítással?

Talány

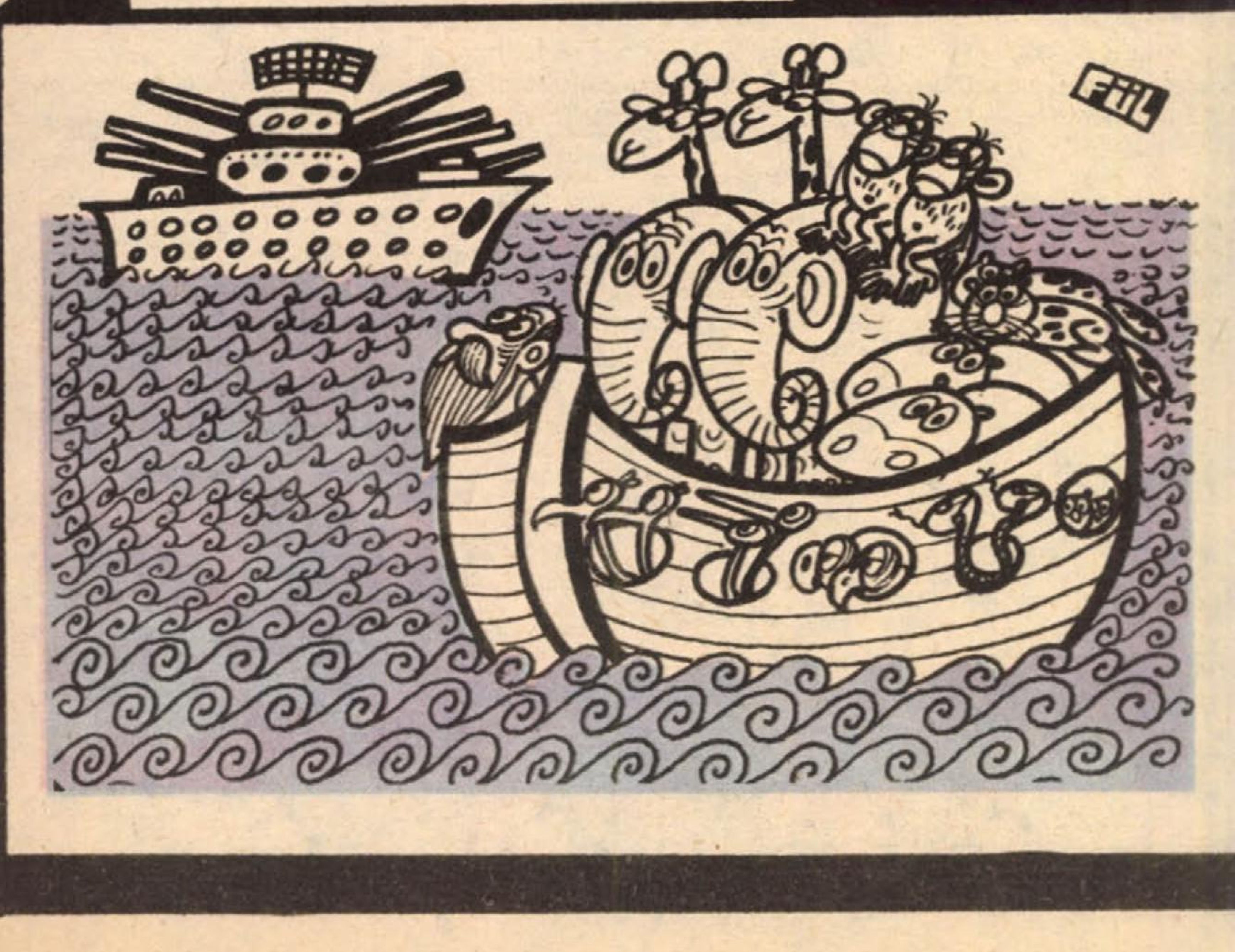

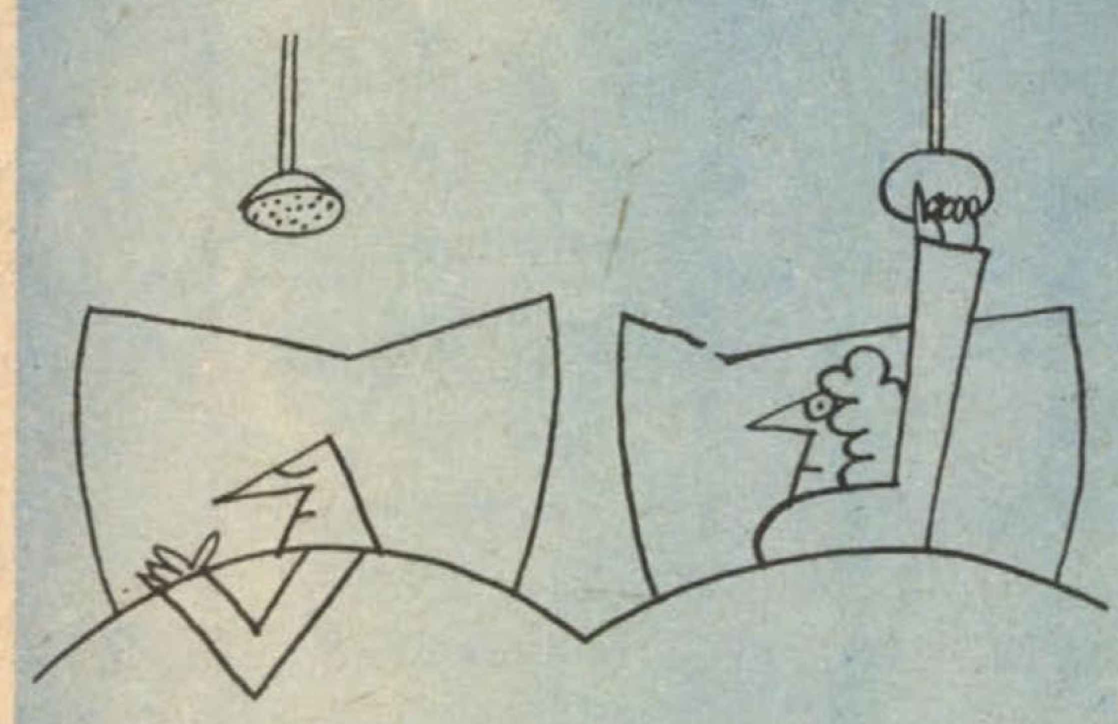
HEGEDŰS,
CSÁSZÁR,
BALÁZS-PIRI,
VÁRNAI,
SZŰR-SZABÓ,
FÜLÖP,
BRENNER

IMPORT HUMOR

SZENVEDÉLYES FOTÓS

(„New Yorker")

ÉBRESZTŐ

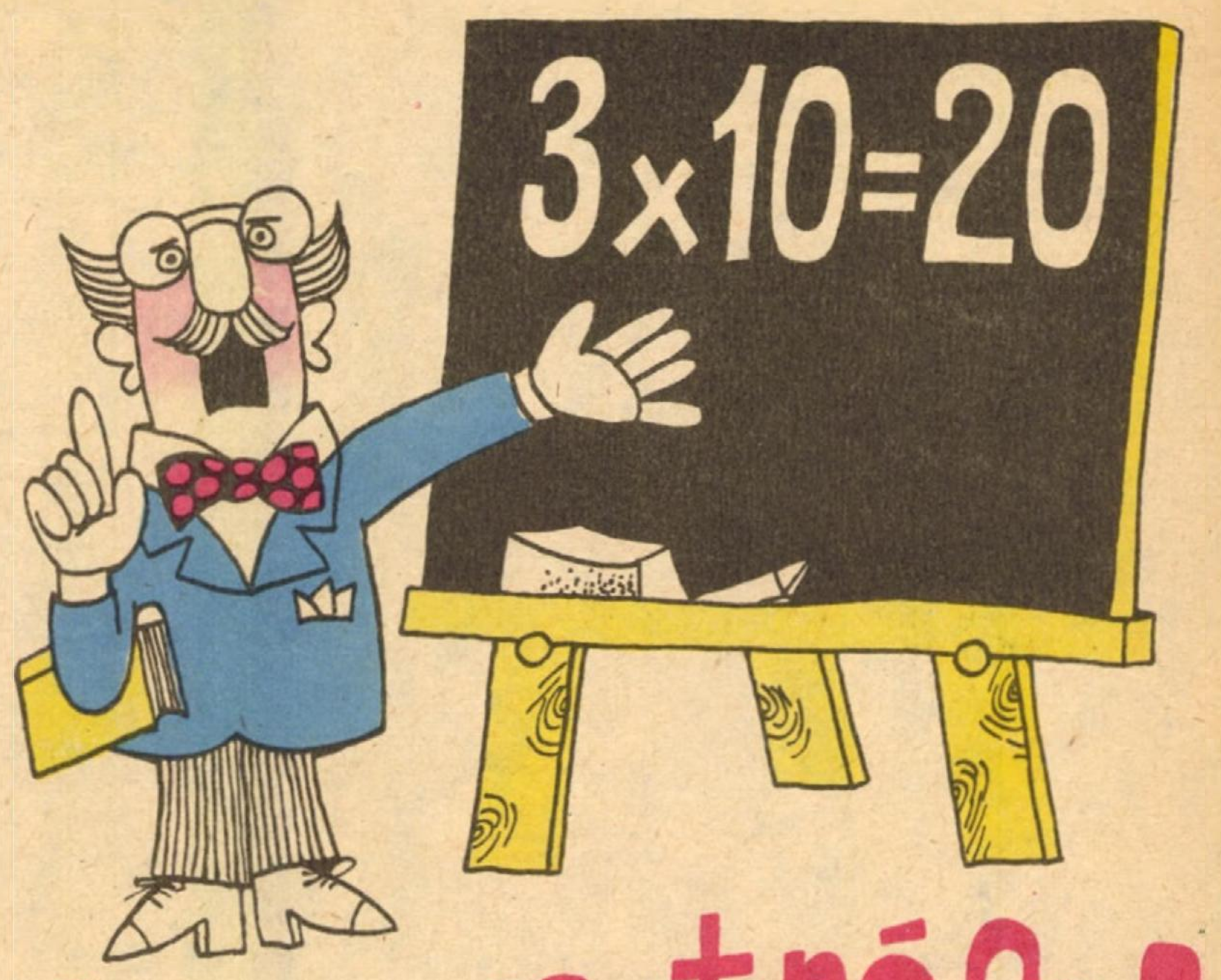
(„Roháčs", Pozsony)

GONDOS ASSZONYKA

(„Eulenspiegel", Berlin)

HIRDETÉSEINK

ez nem tréfa!

NEM SZÁMTANI HIBA, HANEM RENDKÍVÜLI KEDVEZMÉNY: 30 KÖNYVET KAP, DE CSAK 20-NAK AZ ÁRÁT FIZETI. EZT IS RÉSZLETRE!

A 30 MŰBŐL

10 gyakorlati tanácsokat ad a divatról, az öltözködésről, a kézikötésről, a horgolásról, a varrásról, a sütésről-főzésről, a gyermeknevelésről, a kert- és virágápolásról, egyszóval a család valamennyi otthoni munkájáról. A Színe-Java sorozat kötetei e munkák gyors és szakszerű elvégzéséhez nyújtanak nagy segítséget.

10 könyv közérthető, olvasmányos formában tájékoztat a tudomány, a technika, a biológia, az irodalom, a művészetek — tehát a világ mai állásáról. A Minerva-zsebkönyvek kötetei a korszerű ismeretek bő tárházai: nagy segítséget nyújtanak az általános műveltség megszerzésében.

10 könyvet, a magyar és a külföldi irodalom (pl. Simenon, Maugham, Jókai és mások) rendkívül értékes kisregényeit tartalmazza olcsó kiadású válogatásunk, amelynek minden egyes kötete tartalmas és szórakoztató. Lapunk olvasói a 30 mű 210 forintos bolti ára helyett

MINDÖSSZE 150 FORINTOT FIZETNEK!

További kedvezmény, hogy ezt az összeget 4 havi részletre fizethetik be. Kérjük, szíveskedjék az alábbi megrendelőszelvényt címünkre mielőbb beküldeni, és azon megjelölni a kívánt fizetési feltételt.

– – – – – – – – – – Itt vágja le! – – – – – – – – – –

KÖZPONTI KÖNYVSZOLGÁLAT
Budapest 62.
Postafiók 583.

MEGRENDELŐSZELVÉNY

Alulírott megrendelem a 3 × 10 = 20 válogatást 150 forintos, kedvezményes áron. *A postai szállítási díj és minden költség felszámítása nélkül, készpénzért, utánvéttel, illetve *4 havi részletfizetési kedvezménnyel, a 3% kezelési költség és a postai szállítási díj felszámolásával kérem. Az első részletet az átvételkor fizetem, a fennmaradó összeget pedig 3 egyenlő havi részletben fizetem.

*A nem kívánt feltétel törlendő.

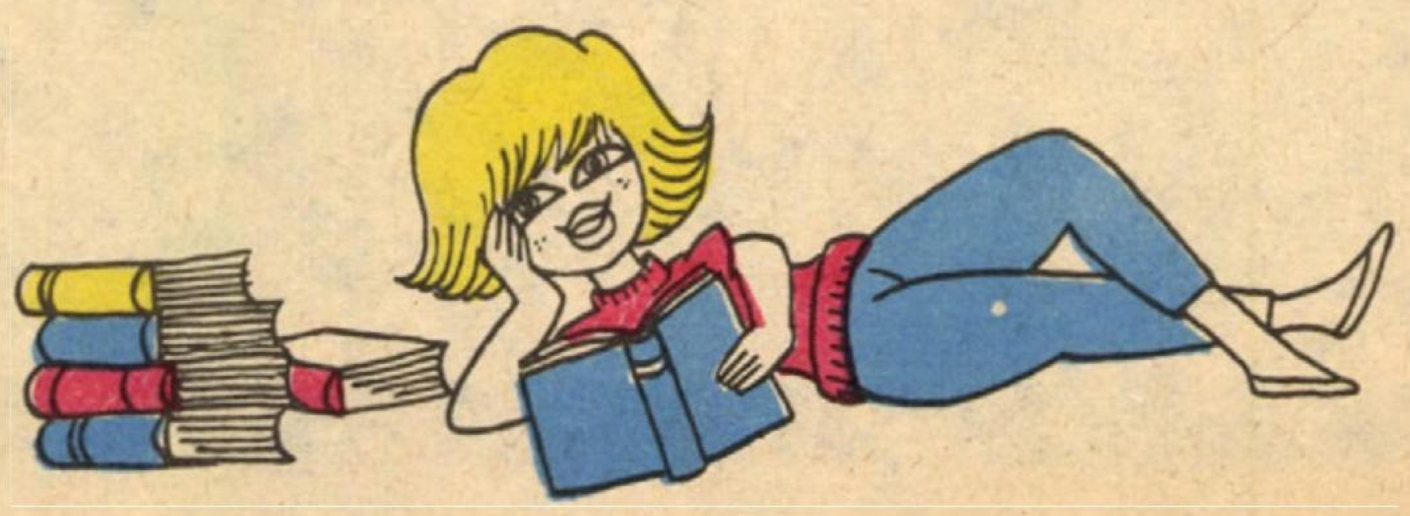
Név: ....

Pontos cím: ....

Az alábbi rovatokat csak a részletre vásárlóknak kell kitölteni!

Születési hely és év: ....

Anyja neve: ....

TÜCSÖK és BOGÁR

Vízügyi kiállítás az országos borversenyen

Mindig sejtettem, hogy van valami összefüggés.

(Az Észak-Magyarországból ollózta Sotkó József, Leninváros)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Mi ez, önkritika?

(Balatonfüreden fényképezte: Lövenberger József)

Filozofikus KRESZ-tábla

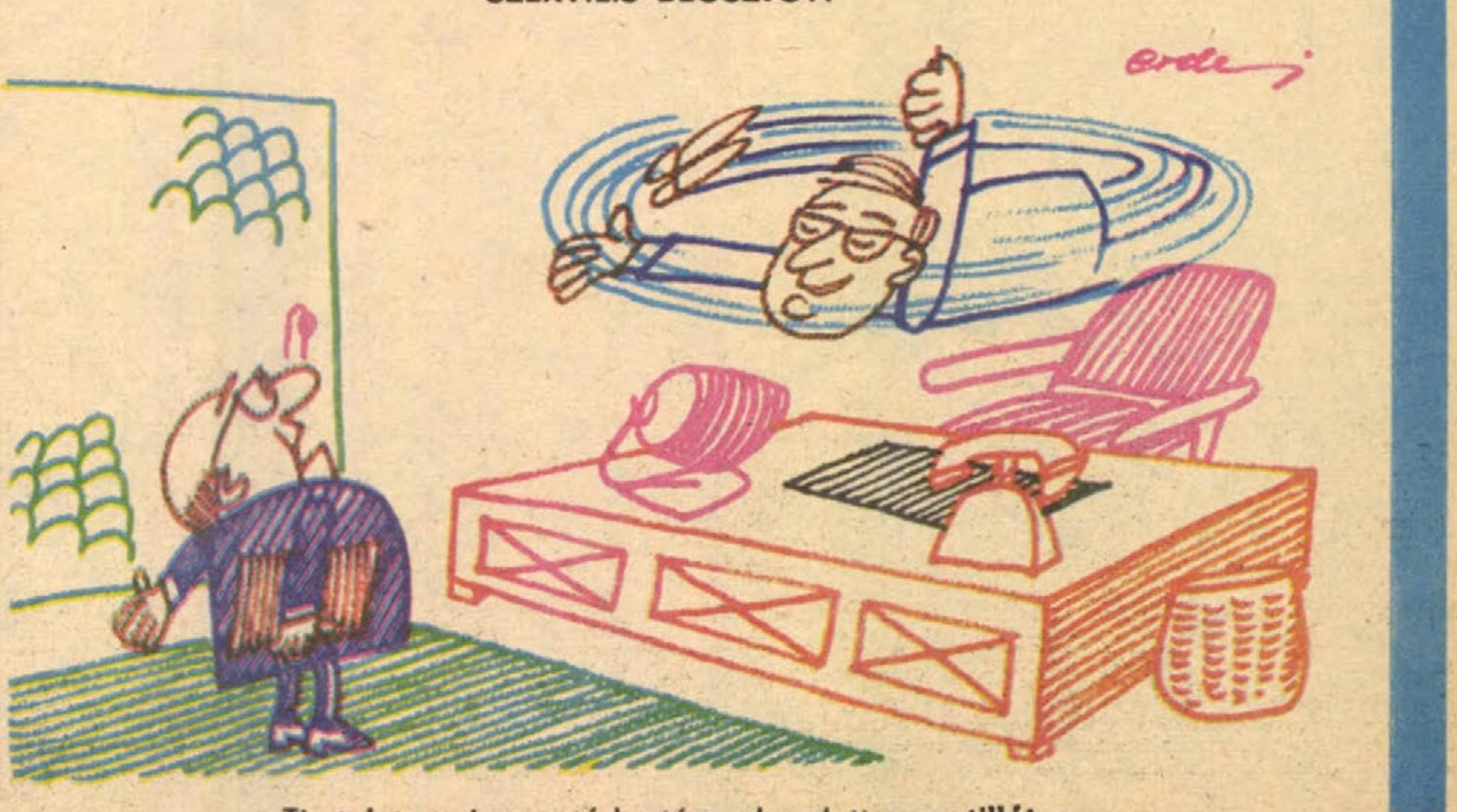
(A miskolci avasi temetőben fényképezte: Técsi Zoltán, Miskolc)

Abszolút tisztítás

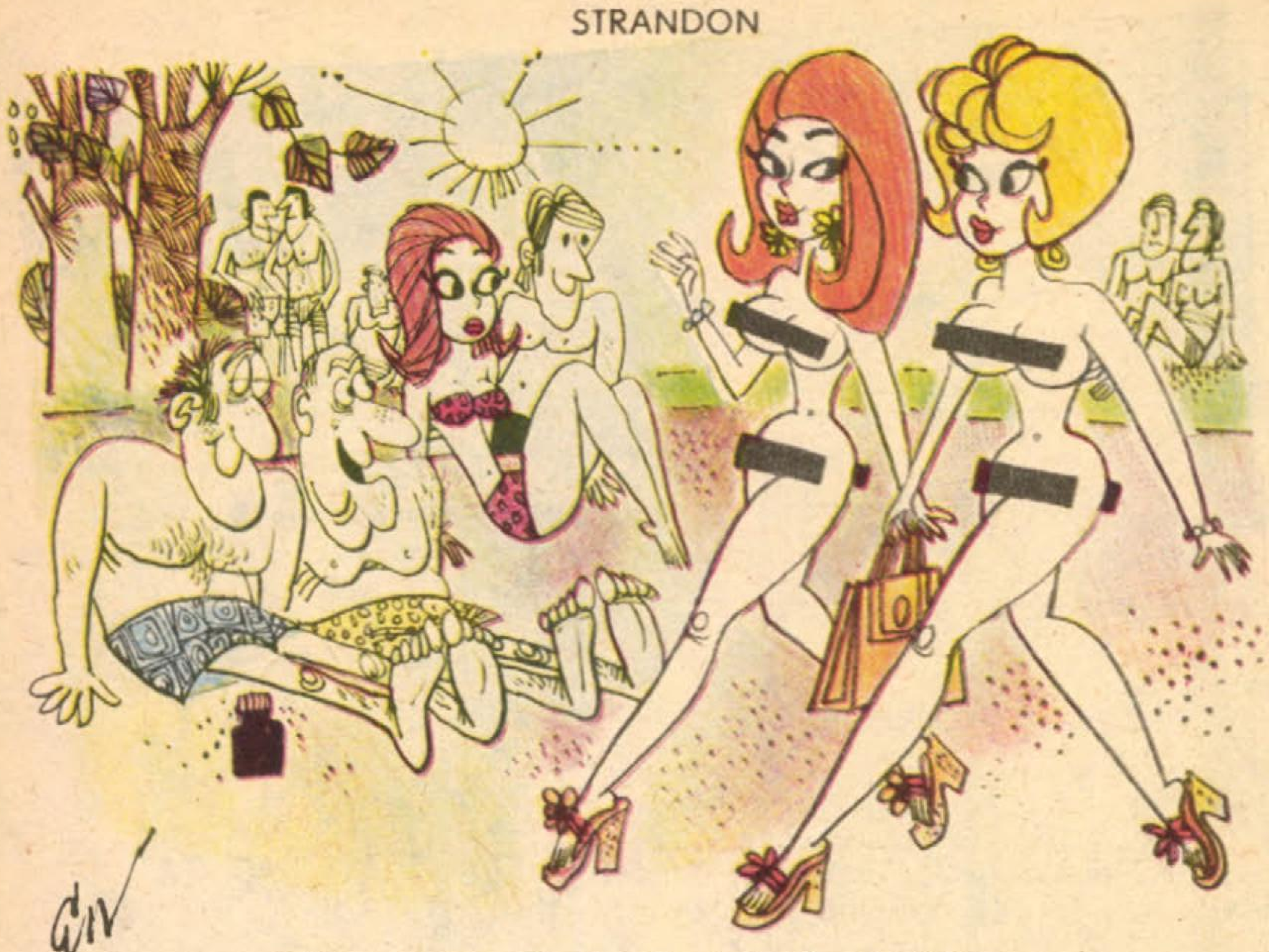
(Pécsett fotózta: Vanyek József)

SZERVILIS BEOSZTOTT

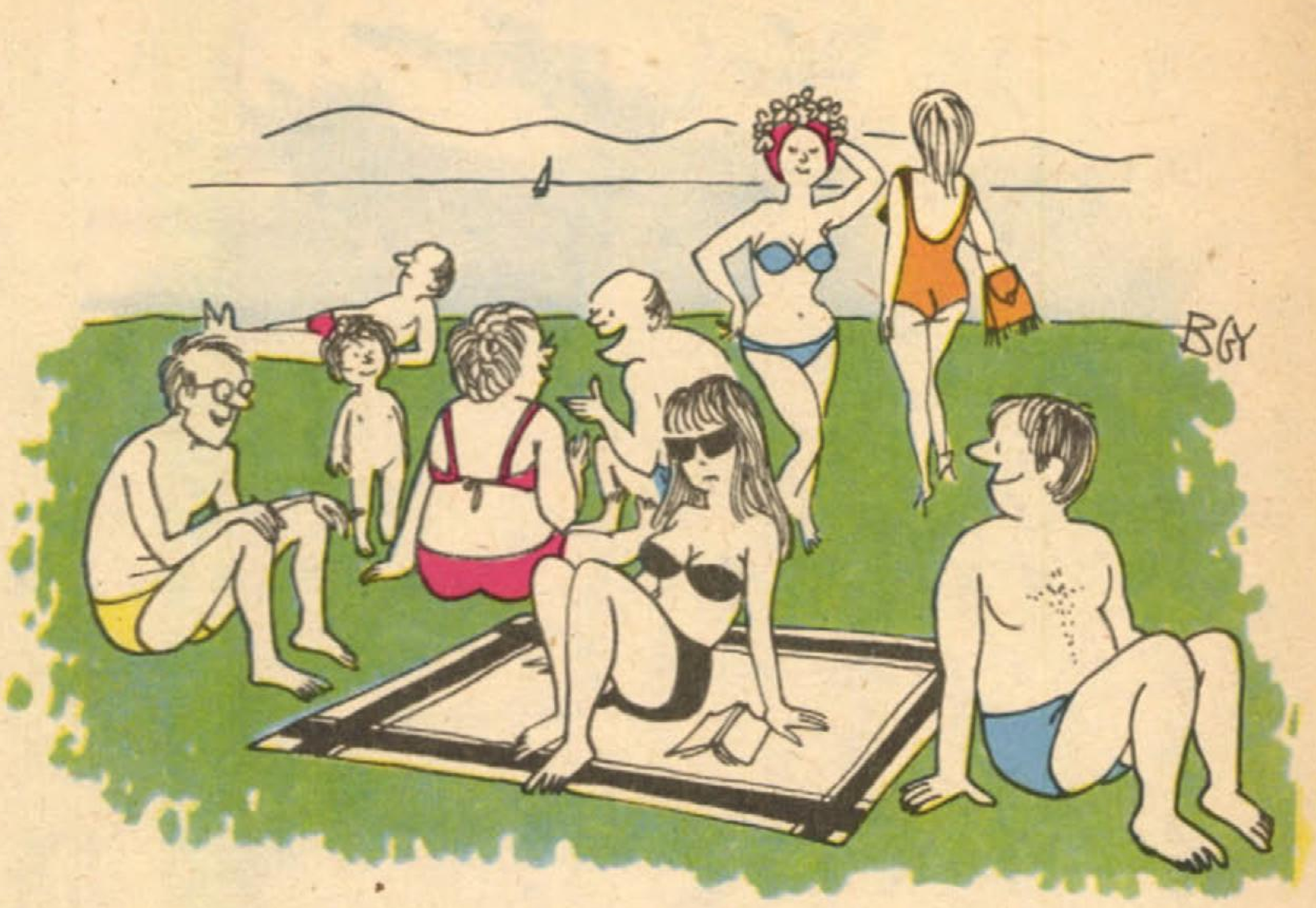
– Tiszteletem, igazgató kartárs, elromlott a ventillátor.

STRANDON

– Látod, ez az új, fiatalkorúaknak való bikini.

VIG ÖZVEGY

KITARTÓ PRÓBÁLKOZÁS

ELLENŐRZÉS

– Ejnye, domine, iniciálék helyett totó variációkkal foglalkozik?!

SZILÁNKOK

HIÁNYCIKK

Nálunk mindig van valami, ami nincs.

— o —

ELVÁLT ASSZONY

— Tegnap bemutattak egy elvált asszonykának. Csinos is volt, kedves is, mégis menekültem tőle.
— Miért?
— Mert annak idején tőlem vált el.

— o —

VALLOMÁS

— Először csak a hegedűmön játszottam hamisan. Amikor láttam, hogy ezt nem büntetik, megpróbálkoztam az ultinál is.

— o —

SZEX-FILM

Párizsi emlék. A Pigalle egyik mozija előtt sokat igérő képek csalogatnak egy szex-filmhez. A pénztár fölötti tábláról megtudom, hogy a belépőjegy ára 7 frank és 10 frank. Vékonypénzű turista lévén, természetesen egy 7 frankos jegyet kérek, szép Zala megyei franciasággal. A pénztáros kisasszony sajnálattal közli, hogy csak 10 frankos bilétát adhat, mert ebben a szex-moziban a 7 frankos jegyek kizárólag a diákoknak, a tanulóifjúságnak vannak fenntartva.

PROBLÉMA

Brahovácz meséli:
— Képzelje, ma, hétfőn, bementem egy élelmiszerüzletbe és hétfői kenyeret kaptam.
— Gratulálok!
— Ugyan mihez? A kenyér az előző hétfőről maradt.

— o —

KARAMBOL UTÁN

— Azonnal telefonálok orvosért.
— Nézze meg, hogy néz ki a kocsim. Előbb az autómentőket hívja!...

10 000 FORINT

— Tegnap találtam egy pénztárcát. Tízezer forint volt benne. Amikor megtaláltam a tulajdonosát, egy cseppet sem örült.
— Ez hogy lehet?
— Vámtiszt vagyok. A pénztárcát a Hegyeshalom felé haladó vonaton találtam.

— o —

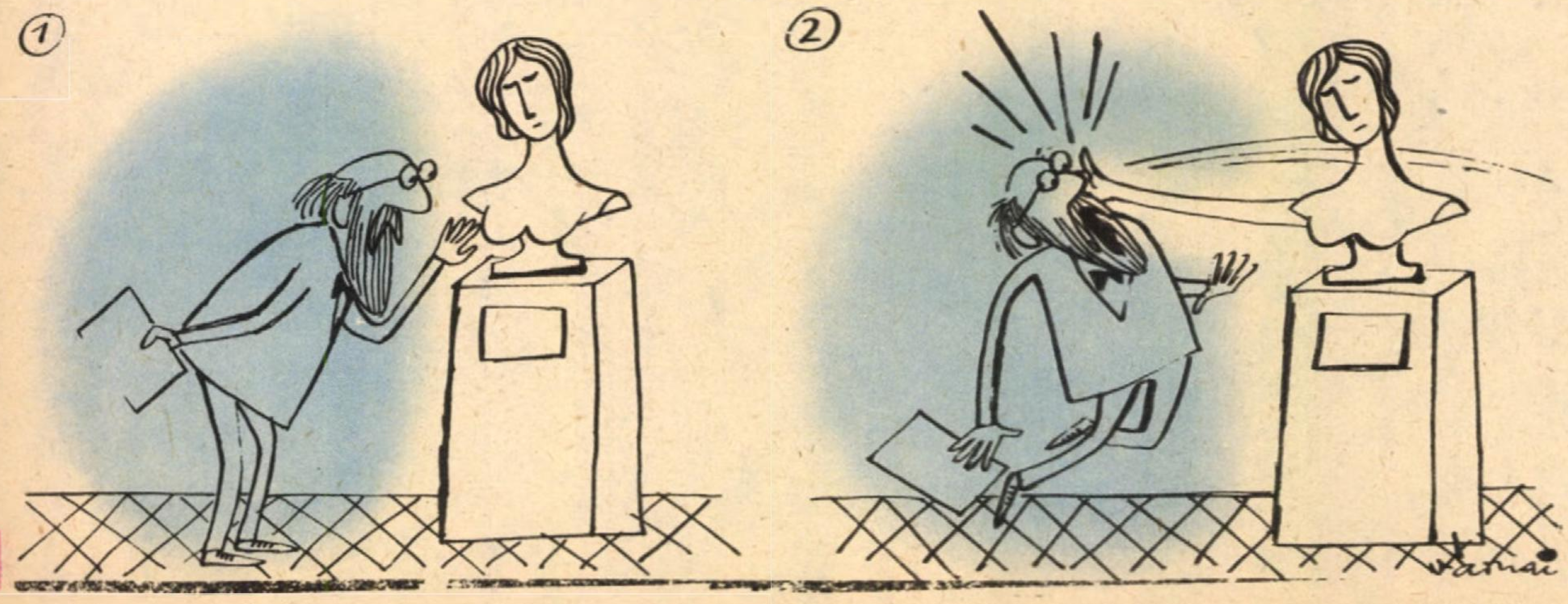
EGY ÜZEMI KONYHÁN

A szakácsnő így próbált kedvet csinálni a főztjéhez:
— Aki a szaktársak közül szépen, rendesen eszik a levesből, az nem kap a főzelékből...

G. Sz.

MEGLEPETÉS

A STREBER

RÉBUSZ

182. rejtvényünk megfejtése:

TLLT

Télikert

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Kővári Józsefné, Salgótarján, Arany J. u. 15.
Mayer Miklósné, Bp. XIII., Balzac u. 52/a.
Varga Vilmos, Bp. XIII., Menyasszony u. 44.

184. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb július 12-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

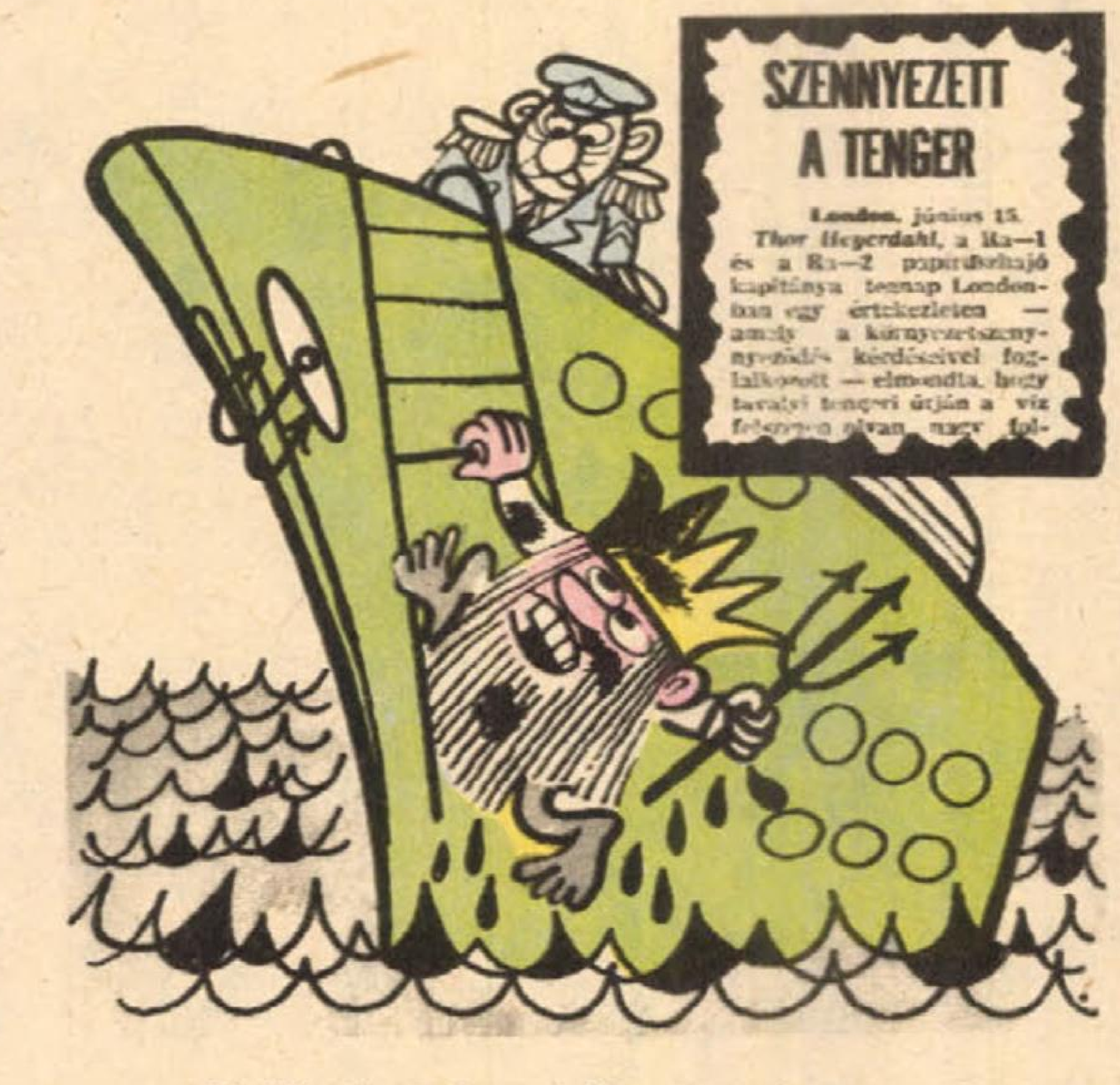
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.2985/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Halló, kapitány, lehet itt zuhanyozni?

. . . és gyártsanak minél több törpebútort.

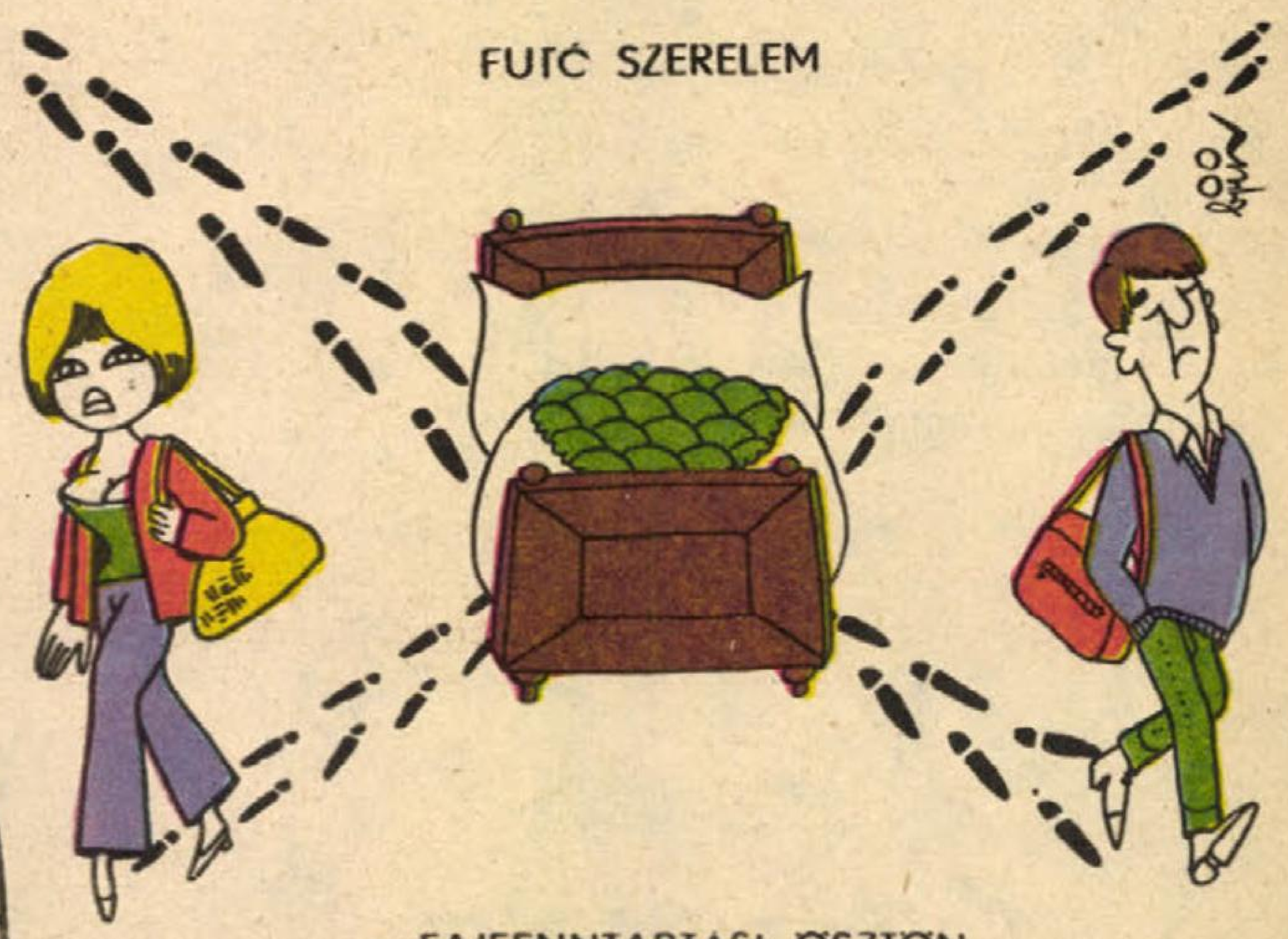
– Látod, Elvira, ha hűségesebb lettél volna most nem pályázna minden vadász az én agancsomra.

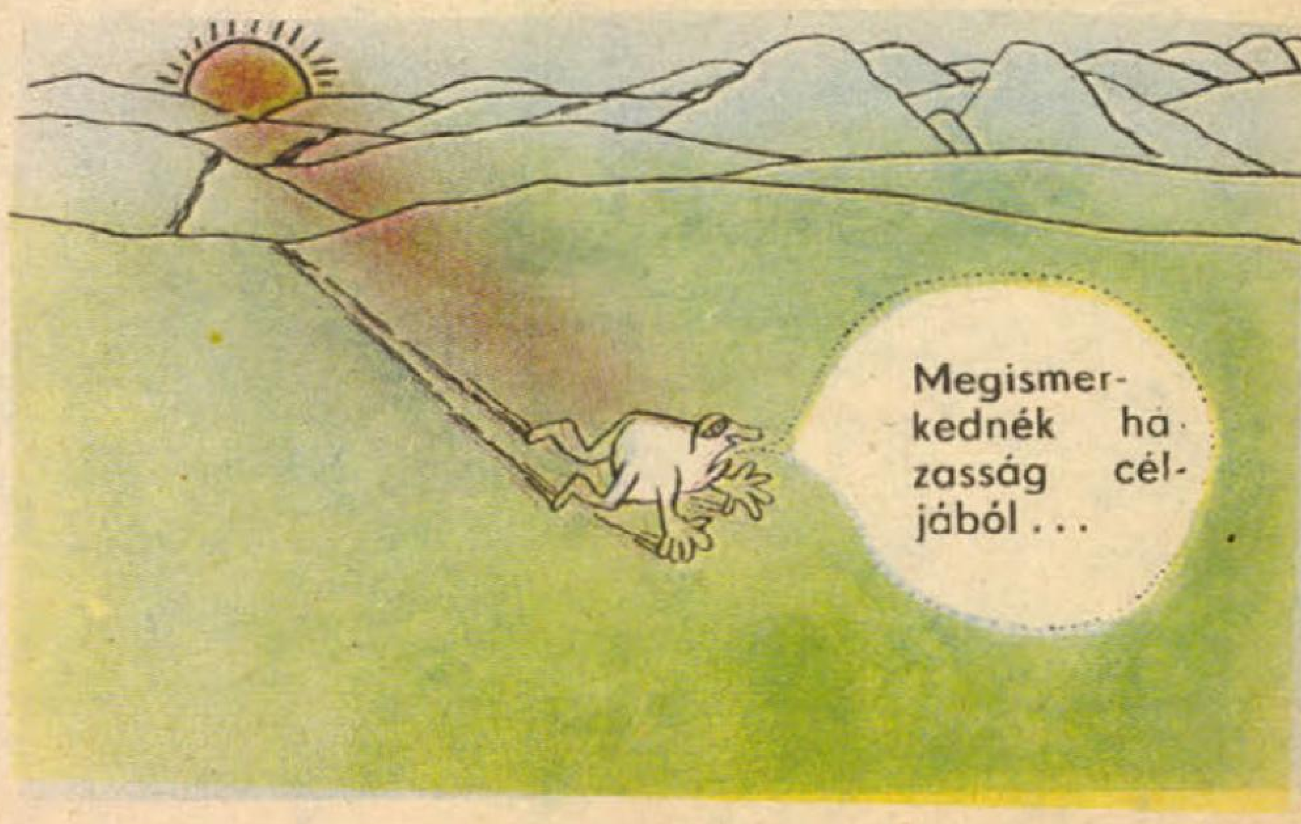
MINDEN RELATÍV

FUTÓ SZERELEM

FAJFENNTARTÁSI ÖSZTÖN

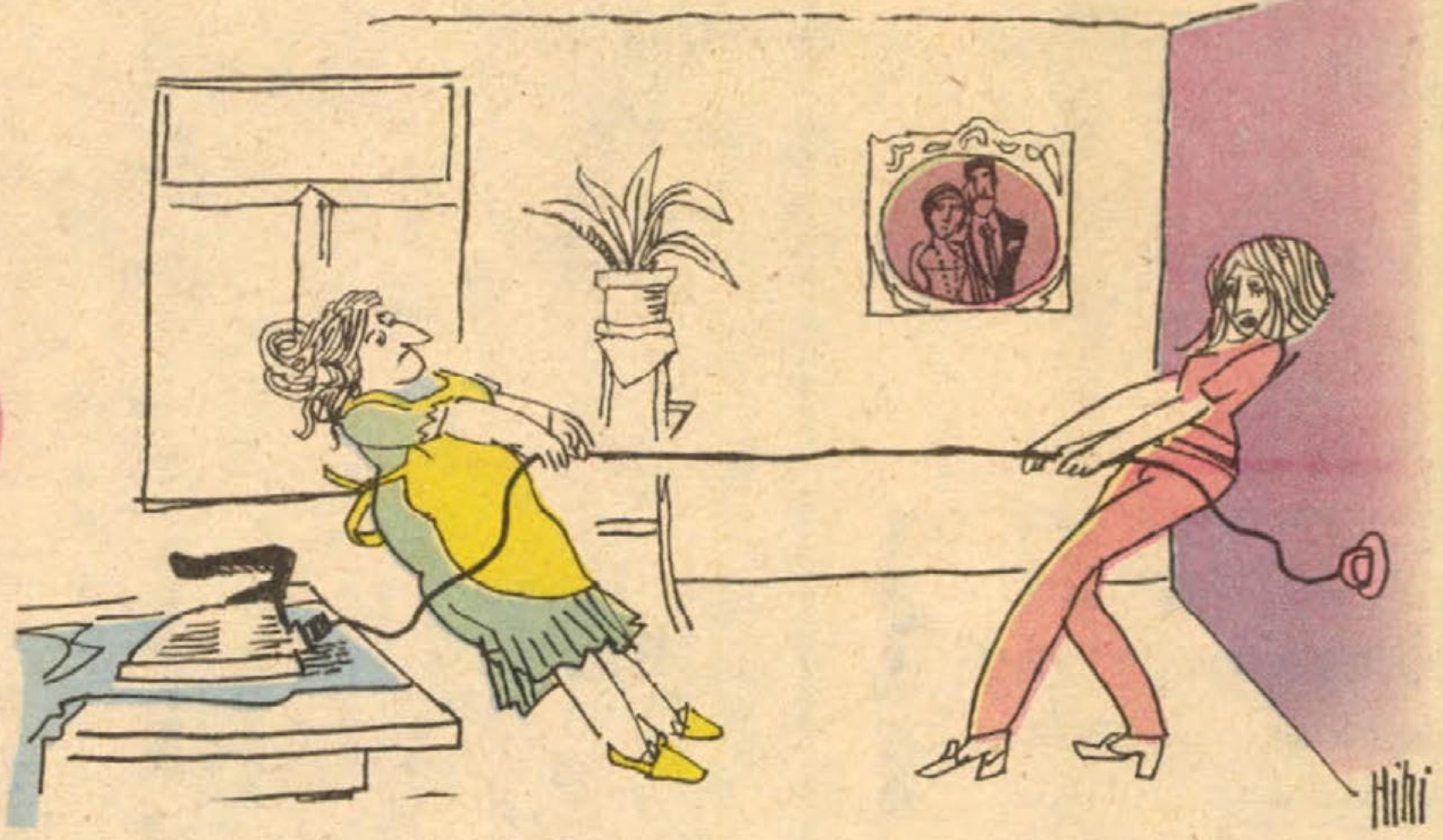

JEGES BÚ

– Megcsal az asszony. Frizsidert vett!

ALBÉRLETI KÖTÉLHÚZÁS

a Sokoldalú Ray Charles

A Magyar Nemzetben méltatás jelent meg a most bemutatott Forró éjszakában című filmről és ebben, őszinte meglepetésemre, a következő mondat szerepelt: *„Hogy Virgil sokkal rokonszenvesebb, mint a szokványkrimikből ismert kollégái, ezt nem csupán Ray Charles tartózkodó rendezésének... köszönheti.”*

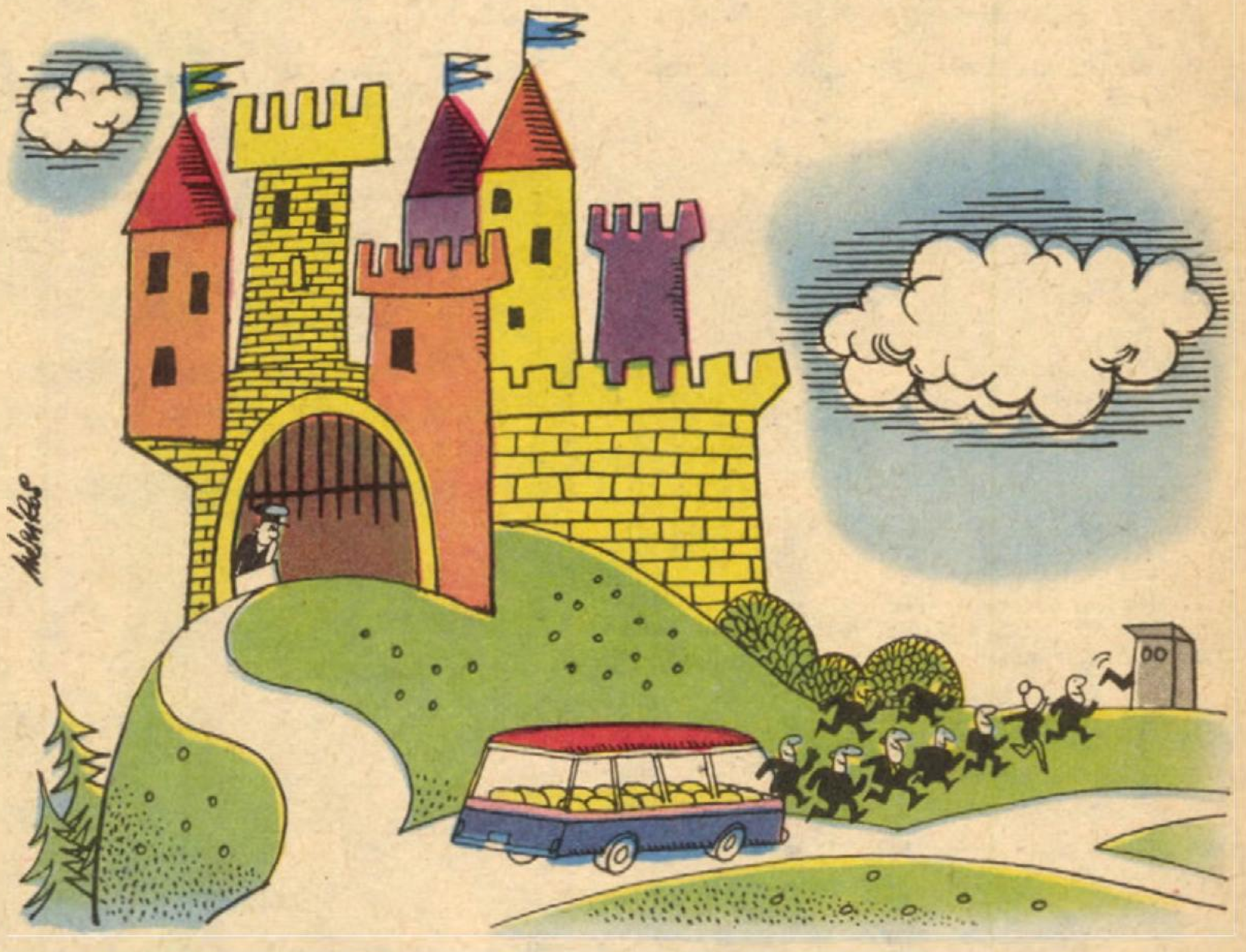
Ray Charles egyike azoknak, akik valóban világhírűek. Jóformár mindent tudunk erről a kitűnő, világtalan muzsikusról, jól ismerjük dalait, állandóan halljuk a rádióban zongorajátékát és énekét, sőt, mint filmszínészt is láthattuk a nálunk is bemutatott filmjében. De filmet nem rendezett... Lévén világtalan ember... A tartózkodó rendezésből csak annyi igaz, hogy Ray Charles tartózkodott a rendezéstől.

Mégis hogyan kerülhetett a neve a kritikába? A film indító képsora alatt énekli a címadó dalt, saját szerzeményét: „In the Heat of the Night”.

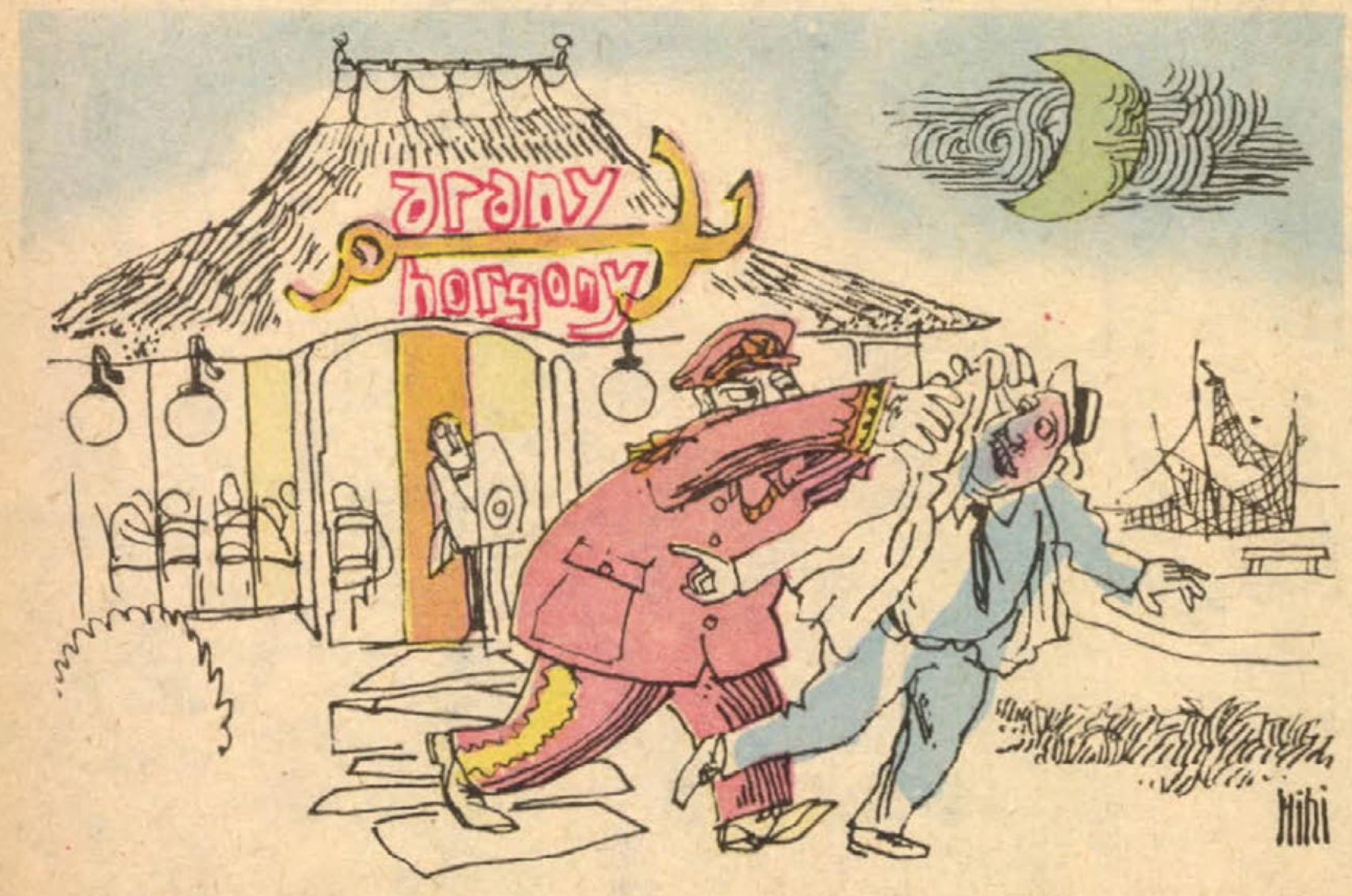
A filmet egyébként Norman Jewison rendezte...

(t. p.)

AUTÓBUSZ-KIRÁNDULÁS

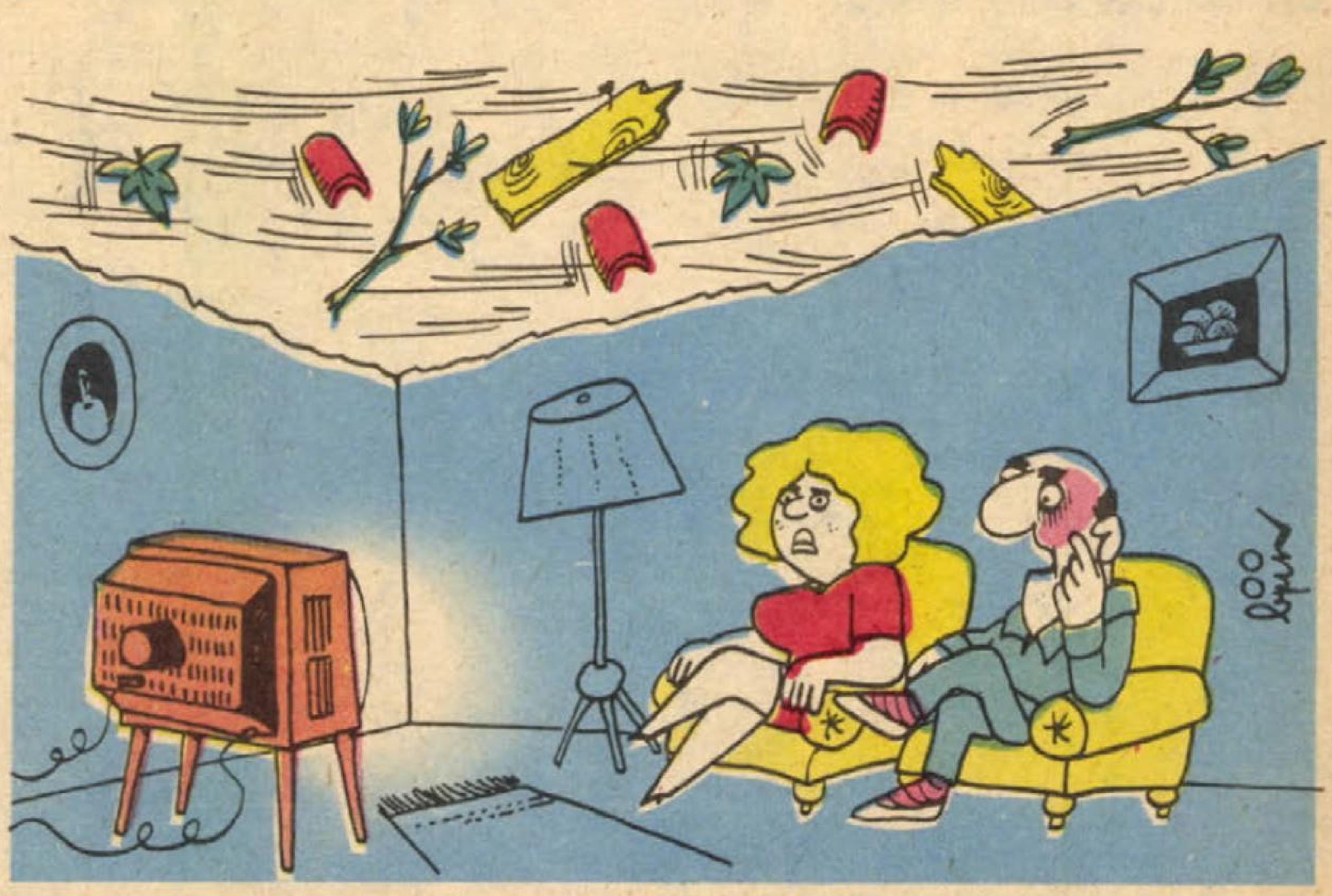

REPREZENTATÍV HELY

– A vendéglátás kifogástalan, de a sörük langyos...

SZELES IDŐ

– Rettenetesen rossz a kép, úgy latszik, valami baj lehet a tetőantennával!